

Předmluva

Jednoduchou pravdou je, že přes všechno dění v a kolem našeho tzv. Hnutí, existují v podstatě jen dva skutečné důvody pro existenci tohoto Hnutí:

- 1) Svržení vládnoucího starého pořádku našich nepřátel;
- 2) Vytvoření nového pořádku založeného na našich vlastních principech a myšlenkách.

A smutnou pravdou je, že zatím jsme v obou ohledech bídně selhali. Samozřejmě, že nikdo nemůže očekávat, že pomlouvaná a utlačovaná idea, jakou je Nacionální Socialismus, se dostane zpátky k moci v tak relativně krátkém období jako je něco přes 50 let. Koneckonců to křesťanům trvalo stovky let získat zpět území po zavraždění svého zakladatele spáchaném sionisty té doby. Přesto se vším tím úsilím a obětmi položenými v posledních více než padesáti letech by člověk očekával trochu více pokroku v prvním bodě. Ale stát nepřítel zesílil svůj stisk spíše, než že ustoupil našim požadavkům, a nebo že by zkolaboval kvůli našemu odporu. Hlavní důvod našich nezdarů a zklamání je, že se nikdy doopravdy nepostavíme čelem k problému prodiskutování JAK uchopit moc. Jistě, většina z nás ví CO chceme a PROČ to potřebujeme. Ale když dojde na zásadní otázku JAK se do toho pustit, většina lidí ve Hnutí (vůdců i stoupenců) se uchýlí k bezpečným snům o starých a lepších časech, budou si libovat v politických výkladech, fanatických náboženských cvičeních - nebo jednoduše v pohodlném teple hospodského kamarádství. Napadali mě jako negativního pesimistu a naprostého antiintelektuála za to, že jsem poukazoval na výše zmíněný fakt. Tato obvinění jsou samozřejmě naprostý nesmysl a vycházejí hlavně od těch lidí, kteří byli opravdovými cíli mé kritiky. Rozhodně potřebujeme vědomosti a potřebujeme argumenty. Ale jak jsem stále a stále zdůrazňoval: pravda vás neosvobodí. Nikdy nikoho neosvobodila. Svoboda, jako všechno ostatní v životě, se vyhrává bojem. Naneštěstí „pravda“ se nyní stala příliš relativní a je příliš pobuřující, než aby byla opravdu rozhodnou záležitostí v našem boji. Nechápejte mě špatně. Já vím, že máme pravdu na své straně, vy to víte a spousta (ale stále příliš málo) jiných dobrých lidí to ví taky. Ale co pak? To vše je správné a dobré, vzdělávat naše oddíly. Ale většina našich lidí má dost základních vědomostí, přirozených instinktů, zdravého rozumu a zdravé útočnosti, aby pochopili, o čem to vše je a proč musíme bojovat. A abych to řekl naprosto bez obalu: Jak moc skutečně potřebujeme argumenty? Jak často dostaneme šanci je prezentovat? Zajisté, v ideálním případě bychom vždy měli být připraveni prezentovat naši věc. Ale je tohle skutečně priorita? Z nabídky knih a časopisů ve Hnutí by si člověk skoro myslel, že vědět přesné číslo židovských komisařů v Leninově první vládě, a nebo co si rockové „hvězdy“ myslí o hudbě, pivu a Adolfu Hitlerovi jsou nejdůležitější věci pro nacionálně socialistického čtenáře. A hledání našich kořenů a znovuobnovování našich tradic... Jistě! Ale árijští bratři a sestry. Právě v této chvíli čelíme fyzickému vyhubení - jak našeho Hnutí, tak naší rasy! A měl-li bych být opravdu protivný, řekl bych, že si tuto zábavu pro volný čas týkající se kultury právě teď jednoduše nemůžeme dovolit. Nejsem opravdu tak protivný, ale zcela jistě je naší hlavní prioritou KONAT a vědět JAK. A taky, kdy je TEĎ. Všechna „proč“ jsme zkoumali 55let. Jinými slovy: je nejvyšší čas změnit priority. Tato kniha má vyplnit mezeru, co se týče vlastních pokynů pro aktivisty. Má být podrobnější následovnicí mé první práce The Way Forward (Cesta vpřed). Jsem šťastný, že můžu konstatovat, že tato knížečka byla pozitivně přijata ve většině kruhů, které ve Hnutí něco znamenají. Několik lidí je proti ní způsobem, který mě ani trochu nepřekvapuje. Koneckonců to byl nevybíravý útok na zpátečníky, šmelináře a parazity Hnutí. Někteří další ji velmi diskrétně bojkotovali a to opravdu zarmoutilo mou mysl. Mají některé z klíčových osobností organizace Iana Stuarta spíše sklon k rock & rollu než k rocku a revoltě? No, to brzy uvidíme. Z.O.G. má způsoby jak si nás všechny otestovat. Obecně si však myslím, že nás „Cesta vpřed“ posunula několik kroků dopředu na dlouhé a těžké cestě k vítězství. Fakt, že byla doteď přeložena do pěti jazyků a objevila se jako verze na Internetu ve dvou jazycích, dokazuje, že její existence je silně oprávněná. Jestliže „Cesta vpřed“ pokrývala obecné principy a účely, tato nová kniha by měla být použita jako plnohodnotný operační manuál pro bojovníky Blood & Honour. - Od slov k činům
- Od kritiky k destrukci

- Od nadějí k vizím
  - Od zoufalství k vítězství
- MAX HAMMER

Kapitola 1:

IDEOLOGIE

Nacionální Socialismus je ideologie národně revolučního hnutí, které Blood and Honour reprezentuje. O tom by nemělo být ani pochyb ani diskuze. Proč? Protože toto je jediná ideologie, která nejen odráží věčné zákony přírody obecně a naše zájmy zvláště, ale také obsahuje energetickou sílu potřebnou k získání stoupců v lepším případě vítězně, nebo přinejmenším tím, že si je vybojuje.

Samozřejmě to vyvolává nenávisť a animozitu a zažehává zlý protiútok našich nepřátel v sionistické okupační vládě (Z.O.G.). Ale Z.O.G. bude sabotovat a snažit se zničit KAŽDOU hrozbu vůči své tyranické vládě, ať už je to Nacionální Socialismus nebo populistické vlastenectví. Když si vyberete druhou možnost, tak jistě vystoupáte rychleji, ale pád nejen že bude jistý, ale bude také mnohem tvrdší, ničivější a potupnější než cokoliv, co se stane nacionálně socialistickému táboru.

Nacionální Socialismus není jen správnou věcí, je také jedinou opravdovou alternativou, která zbývá a není odsouzena k porážce. Samozřejmě zapřičiňuje tvrdší boj. Ale také přitahuje tvrdší bojovníky. A jestliže chcete zamezit nevraživosti, vaší nejlepší volbou je lehnout si na záda jako člověk bojem a životním zápasem těžce zřízený - a poklidně... zdechnout.

Avšak existuje potřeba definovat Nacionální Socialismus. Vyhne se pasti ideologické debaty. Bůh ví, že je dostatek knih a článků na toto téma. Postačuje říci, že žijeme na přelomu nového milénia (když toto píšu, vlastně už jsme vstoupili do roku 2000) ;/ překlad vznikl na konci roku 2001 - pozn.překl./ v době zcela odlišné od dvacátých a třicátých let 20. století v Německu a čtyřicátých let v Evropě. Ačkoliv základní nepřátelé zůstávají, změnili své vystupování a stejně tak i taktiku. K tomu vyvstaly nové hrozby a noví nepřátelé - někdy nahradili druhé, ale většinou jsou přirozeným následkem starých nemocí. Moderní nacista se musí přizpůsobit moderní době. Tento termín má nepřijemnou chuť, já vím. Ale i tak je správný.

Fundamentalisté mohou být respektováni jako oddané legie věrných stoupců, ale v reálném životě politického boje riskují, že se zjeví jako duchové oblečení do oděvů bohužel už příliš vzdálené minulosti - asi tak působivé, jako peří ptáka dodo a tak neobvyklé, jako je tento nešťastný pták. Všichni takto vyšňoření (ve starých uniformách apod. - pozn.překl.), kteří ale neví kam vlastně jít, mohou být vhodnou runou smrti pro všechny ty, kdo mechanicky opakují taktiku a strategii starou půl století. Mohu znít brutálně pragmaticky, ale snad se mohu přiblížit fundamentalistům tím, že jim připomenu, že Adolf Hitler sám měl jen málo času pro reakční nacionalisty své doby. Zbytky z Německé Říše (po 1. světové válce - pozn.překl.) byly přinejlepším tak přehlídka při Dni veteránů. Politicky vzato rychle zmizely z politické scény, ačkoliv její vůdci jako Hindenburg a Ludendorff zajisté měli osobní respekt vůdce. Všechna pravidla mají své výjimky. Zatímco je Nacionální Socialismus potlačován po celém světě, vzrůstá počet zemí, kde je naše ideologie přímo zakázána. To přirozeně zapřičiňuje dilema. Měli bychom se zcela přidržet našich principů a opustit legalitu a začít podzemní politickou válku? Nebo bychom měli jednat jako vlci v rouše beránčím (nebo ďáblové v přestrojení, jak by to popsali naši nepřátelé)?

Právě teď nemáme moc na výběr. NS hnutí v těchto nešťastných národech pseudodemokracie nejdopornějšího druhu nemají ani sílu ani zdroje potřebné pro vrcholnou válku násilného odporu.

Zde doporučuji buď infiltraci už existujících legálních skupin nebo založení nových. Ačkoliv se to zpočátku může zdát jako protiklad k tomu, co jsem napsal v prvních řádcích této kapitoly, nacionálně socialistický vliv může vlastně oživit tyto skupiny a přinutit je vyrazit do skutečného boje. Skalní nacisté, kterým nevyhovuje oslabené demokratické organizování se, mají stále možnost použít odpor bez vůdce (leaderless resistance) a přímou akci. A jestliže se Z.O.G. rozhodne zakázat dokonce svou demokratickou opozici, pak nám nedají žádnou další volbu.

(Bojových manuálů je spousta...)

Aspekty organizace se budeme přímo zabývat v další kapitole. Závěrem této mohu jen říct, že naše víra je Nacionální Socialismus. Je to živoucí a vyvíjející se věc v našich srdcích a v našich myslích - ačkoliv ne vždy může být v našich politických manifestech.

Kapitola 2:

ORGANIZACE

Bezpochyby jde o nejdůležitější kapitolu v této knize a také nejobtížnější k napsání. Nejen proto, že téma je tak opomíjené, ale také protože obsah může být rozhodující. Nejdříve bychom měli pojednat o naší vlastní „mateřské“ organizaci, jmenovitě hnutí Iana Stuarta Blood and Honour. Nyní má pobočky - nebo divize, jestli chcete - ve většině bělošských zemí. V některých národech je silná, v jiných není ničím víc než jen P.O. BOXEM a spolkem statečných srdcí. V několika zemích je více méně zakázaná, a přinejmenším ve dvou státech se rozpadla na dvě protikladné sekce (z politických důvodů a jinde hlavně z důvodů osobních). Pravidlem je, že hnutí Blood and Honour je organizováno jako síť, jejíž aktivity jsou ve velkém rozsahu založeny na principu odporu bez vůdce. (Výjimkou je Německo, kde si - pravděpodobně z etnických a kulturních důvodů - kamarádi v BaH zvolili klasické a tradiční organizační struktury s oficiálním členstvím.) ; / bohužel, byla oficiální BaH v Německu zakázána a přešla do ilegality - pozn.překl./ . Tato volná forma organizace je zároveň silou i slabinou BaH. Zatímco zajišťuje individuální iniciativu a ztěžuje jakoukoliv snahu ze strany Z.O.G. o rozbití, může také jednoduše zapříčinit konflikty a zmatení. Její zakladatel Ian Stuart Donaldson z proslulého Skrewdriveru byl rozeným vůdcem. Ale vedl hnutí spíše skrze své osobní charisma a idealismus než skrze paragrafy a rozkazy. Když umřel (nejspíš v důsledku atentátu Z.O.G.), nikdo nedokázal opravdu nahradit jeho styl. Výsledkem byl ideologický a stejně tak i osobní rozkol. Věci nepomohlo, že „popové“ hvězdy a šmelináři využili organizaci pro své vlastní slizké účely. Dnes má Británie dvě protikladné BaH skupiny, které obě chtějí reprezentovat politické dědictví Iana Stuarta. Ačkoliv rozkol jistě zahrnuje osobní spory, je v podstatě politický. „Umírnění“ chápou BaH jako čistě hudební organizaci, která má asistovat populistickým nacionalistickým stranám, zatímco radikálové - svázání s Combat 18 - zdůrazňují politický profil samotné BaH jakožto nacionálně socialistické organizace. Jistě, existuje mnoho známých WP rockových skupin spojených s umírněnou částí a početně - přinejmenším teď - se zdá, že mají navrch. Avšak počty příznivců v řádu stovek moc neznamenají a rockové hvězdy přicházejí a odcházejí.

Důležitější je politický vliv a kvalita lidského materiálu. Radikálové mají silné zázemí ve Skandinávii a také po celé východní Evropě, zatímco umírnění mají pracovní vztahy s Němci (kteří však nejsou proti radikálům jako takovým) a se zbytky švédské odštěpenecké skupiny.

Navzdory tomu, že se mnoho dobrých lidí - ne z až tak dobrých důvodů - shromažďuje v bezpečném pohodlí hudební mánie umírněných, mám jen málo času pro jejich zábavní byznys. Možná si myslí, že mají štěstí v klidných stojatých vodách nacionalistické politiky, ale když se Z.O.G. rozhodne „rozhoupat lod“ - jako to udělala ve Švédsku a České republice - tak se většina umělců i návštěvníků koncertů roztřepe strachy a zmizí „rychlostí popového zvuku“. Účelem hnutí Blood and Honour musí být snaha přitáhnout a aktivovat mladé bělochy pomocí bělošské (White Power) hudby a jiný bělošských (White Pride) kulturních aktivit spolu s nacionálně socialistickým vedením. Tito stoupenci by měli být vedeni do existujících politických stran/organizací nacionálně socialistického druhu. Kde takové skupiny neexistují, měla by BaH

buďto vytvořit své vlastní nebo pokračovat čistě za pomoci aparátu BaH . Navzdory svým vadám je model sítě stále tou nejlepší a prověřenou alternativou. Žádní samozvaní „vůdcové“, žádné členské průkazy; ale postup vpřed pod vedením elity aktivních idealistů a jednota skrz obecné účely a cíl. *Nacionálně socialistické organizace* Dotkli jsme se organizačních otázek stručně v první kapitole o ideologii. Zde toto téma podrobně rozvedeme. Zatímco BaH je především bojová jednotka mládeže, nacionálně socialistická organizace, ke které je BaH divize připojena, se musí postarat o všechny věkové skupiny a soustředit se na tradiční politickou práci: vzdělávání, budování národních a místních poboček a účast v obecném politickém životě a v boji „naší“ společnosti. Takové typy organizací tu jsou od konce 2. světové války, ale zaznamenaly malý nebo žádný pokrok. Jak uspět? Hlavním důvodem pro nedostatek pokroku mezi otevřeně NS organizacemi a stranami je jejich naivní víra ve vlastní pravdu. Navzdory jejich nenávisti k demokracii stále věří v její příležitosti a možnosti. A když se stane nevyhnutelné, že Z.O.G. vrátí úder, tak tyto skupiny čelí státnímu teroru s impotentním rozhorlením a patetickým brumláním a stěžováním si. Poražení nepřítahují vítěze. A Z.O.G. řídí stálou hru, ve které nelze vyhrát. Když tento fakt pomalu dojde i NS stranám, tak buďto upadnou do frustrace nebo se snaží distancovat od svých vlastních idejí, zrazují své ideály za pár požehnání od démonické demokracie.

Přirozeně je to zbytečné. Lidé nejsou tak hloupí. Jestliže odmítnou podporovat čestného nacionálního socialistu (tj. takového, který se se svým přesvědčením netají - pozn.překl.), tak nejspíš nepřijmou nečestného (tj. takového, který se snaží své přesvědčení nepřesvědčivě maskovat - pozn.překl.). A i kdyby, jakkoliv je to nepravděpodobné, ho podporovali, pak mediální „krtci“ (agenti - pozn.překl.) Z.O.G. se po čertech dobře postarají, aby jejich zákulisí a fixlování okamžitě odkryli masám, kterým se překabátěná „NS“ strana snaží přizpůsobit.

Nacionálně socialistická organizace se musí vyhnout vnadidlům a pastím demokracie. Jako nacionální socialisté musíme vědět, že dnešní tzv. demokracie nefunguje a především nikdy neměla fungovat. Je to výtvar Z.O.G. Nejsme ani zvaní ani vítáni. A i kdybychom měli povoleno připojit se k zednářsko - židovskému spolku démonické chátry, je tu paměť psané „historie“ a také zbraně politického teroru, které by Z.O.G. proti nám vždy mohla povolat. Nemáme šanci.

Přinejlepším ztratíme všechny zdroje v marném a ztraceném úsilí „získat“ hrstku hlasů. V nejhorším ztratíme obojí: důvěryhodnost a čest při osudovém pokusu podvést Věčného podvodníka. Každopádně nejenom prohráme - jsme ztraceni a naše rasa s námi. Naše organizace by se měly soustředit na docela jiné věci než hrát podle talmudské knihy demokratů. Naše úkoly jsou ohromné a naše zdroje omezené. Znova platí, že je nanejvýš důležité ujasnit si naše priority. Ve „starých časech“ (1945 -1975) NS a fašistické organizace byly uzavřenými místy (naneštěstí v počtech, nikoliv zdrojích), kde se na nováčky pohlíželo se skepticismem a nedůvěrou. Strach z tajné služby nebo komunistické infiltrace udržoval nábor členstva na nízké úrovni a politickým „incestem“ tyto organizace a „strany“ degenerovaly. Posedlost nepřátelskou perzekucí a vlastní dokonalostí (což zní dost židovsky) byla příkazem dne. A pokud nezašly z nedostatku finančních zdrojů, neodumřely se smrtí svých vůdců nebo nebyly zakázány buďto díky svým činům frustrovaného násilí nebo užívání zakázaných symbolů, pak stále existují jako privátní kluby pro stárnoucí a zahořklé muže minulosti. To vše se změnilo s populistickým pokrokem britské Národní Fronty, z níž vzešly jak WP rock, tak BaH. Tehdy byl kdokoli (a cokoli) vítán se připojit. Málo vzdělávání a ještě méně disciplíny. To byla hra na počty. Ale snadno se získalo, snadno se pozbylo. Kvůli vnitřním hádkám jednak z nedostatku politické orientace, tak i kvůli svárům ohledně financí a moci NF zkolabovala. Pak byla založena „nová“ strana (BNP- Britská Národní Strana) a stejné potíže následovaly. Ve Švédsku si prošla podobnou zkušeností otevřeně nacionálně socialistická organizace, Nacionálně Socialistická Fronta (NSF). NSF je nepochybně nejúspěšnější NS organizace na světě od zavraždění vůdce Americké Nacistické Strany George Lincolna Rockwella. Nábor mezi mladými byl ohromný a na různých mítincích a koncertech (připravených BaH) se najisto objevovalo 100-200 přívrženců mezi 15-25 lety - navzdory vnitřnímu utajení a vnějšímu policejnímu pronásledování. Stálý příliv nových mladých uchazečů byl znatelný. Avšak jednotlivým členům se kromě tradičních

shromáždění a WP koncertů nabízelo jen málo. A přitom byl takový kluk nebo dívka nejspíše pod stálým tlakem rodičů, kamarádů, spolupracovníků a dalších kvůli své politické angažovanosti. Takoví lidé potřebují pořádný základ pro svou víru, což na politické úrovni znamená ideologické vzdělávání a na osobní úrovni kamarádství bratrů a sester ve zbrani. Je pravdou, že většina rekrutů byla získána pro hnutí spíše vlivem přátel než přímým politickým působením. V tom tkví riziko dominového efektu. Jestliže se přítel rozhodnul, ať z toho nebo onoho důvodu, zrušit své členství, pak bylo velkým rizikem, že neodejde sám nebo sama.

Bohužel, kromě pravidelných plamenných projevů na pravidelných vzpomínkových akcích neexistoval a stále neexistuje ideologický a politický výcvik. A sociální vazby potřebné k tomu, aby se kamarádi sdružovali sestávaly (a sestávají) hlavně ze soukromých večírků a hospodských setkání. A stačí jen aby odpadla hlavní osobnost těchto soukromých akcí, aby zdivočelé stádo bylo ponecháno napospas jako snadná kořist rozzlobeným rodičům, negativním kamarádům nebo kamarádkám a nepolitickým přátelům. Naposledy švédská Z.O.G. rozjela sérii nenávistných článků v kampani za zničení vzrůstajícího přílivu Nacionálního Socialismu ve Švédsku tím, že se snažila společensky stigmatizovat NS aktivisty. Vyústilo to v nezákonné propouštění z práce, vylučování z odborů a přímé násilí proti „odhaleným nacistům“. V takových časech je podstatná silná víra a podpora kamarádů nacionálních socialistů. Jestli NSF přežije tuto těžkou zkoušku, musí se poučit pro budoucnost. A všechny další NS organizace by měly tento příklad pečlivě prostudovat. Protože jasně ukazuje potřebu kombinovat pospolitost a ideologickou uvědomělost starých NS organizací a aktivní náborové strategie NS hnutí moderních dnů. Jedno bez druhého prostě nefunguje - alespoň ne v dlouhodobé perspektivě. A naše bitva za konečné vítězství bude nejen těžká, ale dozajista taky dlouhá. Společenské aktivity, jako jsou koncerty a večírky, musí být organizovány pravidelně, abychom udrželi kamarády ve smečce a tak také musíme mluvit. Takové aktivity nejen minimalizují lákadla „vnějšího světa“, ale také přitahují nové členy. Ale tito, stejně jako „stará garda“, potřebují víc než jen zábavu a hry a pompézní vzpomínkové rituály. Vzdělávání pomocí ideologických kurzů, stejně jako bojové úkoly ve formě demonstrací, pochodů atd. jsou potřebné nejen z důvodů organizování jako takového. Jsou důležité pro formování jednotlivých členů na opravdové politické vojáky. Vybudovat organizaci je jedna věc. Vědět co s ní druhá. Docela jasně jsme uvedli, že účelem NS organizace není hrát si na komoru parlamentu s „demokratickou“ partou. To by bylo marné a sebezničující. Co přesně máme tedy dělat? Hlavní úkol NS organizace dnes je dělat nábor, udržet a aktivizovat ty nacionální socialisty, kteří již v daném národě existují. Samozřejmě, že počty se mohou lišit zemi od země, ale jistě se dají počítat v tisících i v „méně rozvinutých zemích“.

Mnozí našli svou víru vlastním úsilím - osamělí čekající na seriózní alternativu. Jiní byli zrazeni existujícími nebo založenými NS skupinami - zklamaní kamarádi, kteří se uchýlili (v nejlepším případě) k odporu bez vůdce nebo (v nejhorším případě) k obyčejnému poraženeckému životu obyčejných lidí. Tito lidé se dají získat zpět silou a profesionalitou. A pokud naleznou svou cestu zpět, budou mít silnou „páteř“ zkušenosti a síly vůle. Mladické a arogantní postoje k těmto lidem jakožto poražencům a odpadlíkům jsou pochopitelné, ale často velmi nefér a jsou znakem nejzazšího pokrytectví. Mnoho „velkohubých“ nacistických mládežníků ve vedoucích pozicích se rozuteklo jako krysy, když kolem nich přituhlo - většinu z nich jsme už nikdy znovu neviděli, leda tak na pomlouvačných stránkách Z.O.G. médií. Od základů vybudovat NS organizaci není snadný úkol. Ale je často lepší vdechnout nový život do staré a polomrtvé organizace. Taková „strana“ už možná odpudila lidi a jiným se odcizila svou nečinností (nebo, naneštěstí, svou hloupostí) a dozajista má zkostnatělé vedení neochotné udělat jakékoliv změny, to může zahrnovat buď nedostatek vlastní síly nebo riziko udělat vlastně něco skutečného. Avšak v některých případech tu je už existující a relativně dobře fungující skupina, která si zaslouží podporu a má potenciál pro budoucnost. Aby se zajistil příliv nových a „starých“ členů a také to, aby je organizace udržela, je vybudování infrastruktury organizace stejně důležité jako jsou vnější aktivity, mítinky, pochody, demonstrace, prodej novin, letáky atd.

Utvoření vlastního vedení, vydávání tisku atd. chrání hnutí před bojkotem - ať už je to tisk

propagandy nebo pronajímání sálů pro schůze - a zajišťuje hladkou operaci relativně nezávislou na jiných zdrojích, které mohou být pod vlivem tlaku Z.O.G. Naneštěstí jen pár organizací bere „obchodní“ stránku operace vážně. To otevírá cestu pro šmelinářské parazity, kteří jsou motivováni hrabivostí a nezatížení politickou prací nebo stigmatem „nácků“. Přirozeně je důležité očistit Hnutí od takových pijavic, ale čestně musíme přiznat, že se často Hnutí samo otevírá těmto zlatokopům a hledačům štěstí svým vlastním nedostatkem zájmu nebo schopností v peněžních záležitostech. V některých případech může být rozumné najít spojení s čestnějšími obchodníky, když z toho mohou těžit obě strany. Výrobky vlastní iniciativy mají většinou vysokou úroveň a jistou propagandistickou hodnotu. To nikdo nepopře. Na druhou stranu tito byznysmeni žijí z příznivců Hnutí. To se týká jak bezpečnosti na jejich lukrativních koncertech, tak bezpečnosti spotřebitelů jejich „nacistického“ zboží. Je jen fér, že část těchto zisků si najde cestu zpět do Hnutí. Slovníkem lůzy se to dá popsat jako peníze za ochranu, v náboženských kruzích jako požehnané oběti... Každopádně nic nezastaví NS hnutí od výroby svého vlastního zboží. Blood and Honour Scandinavia kontroluje jak tiskařské společnosti, vydavatelství, tak i nahrávací společnosti a poštovní zasílatelství. To se dobře osvědčilo při asistování organizacím jako dříve zmíněné NSF. Ve svých dřívějších slavných časech rozjela britská divize jak svou vlastní politickou organizaci (National Socialist Alliance), tak první Brity vlastněnou a politicky kontrolovanou nahrávací společnost (I.S.D.). Kvůli „anglické nemoci“ pomlouvání, intrik a vnitřních bojů se NSA rozpadla. ISD, která vydávala umělce jako Warlord, Ken+Stigger a Squadron, byla sabotována hrabivostí jistých popových rádoby hvězd, které raději změkčily svá poselství, aby si užily uhlazených obalů a tučných autorských honorářů komerčních firem. S britskou WP scénou tam, kde začínala (v rukou německých obchodníků), pomáhá skandinávská BaH divize radikální frakci britské BaH při znovuoobnovování ISD. Zrádný příběh špinavého konfliktu mezi osobní hrabivostí a politickým amatérismem. V několika zemích ušlo hnutí BaH dlouhou cestu při budování komerčních služeb. To je celkem přirozené, protože hlavním cílem BaH je mládež a jeho hlavní aktivity se točí kolem WP hudební scény. To by se nemělo vnímat jako střet zájmů. Na druhou stranu hlavním cílem BaH je pomáhat NS organizacím a silná a živá BaH divize je velkým přínosem NS straně v té které zemi. Ale ne každý to vidí takhle. Tragický příběh zpřetrhaných vazeb mezi stranou a BaH přichází z Dánska. Zde místní pobočka BaH aktivně podporovala a pomáhala Dánskému Nacionálně Socialistickému Hnutí (DNSB). Pochody Rudolfa Hesse v Køge a Greve v letech 1997 a 1998 by se nekonaly bez pomoci lidí z BaH (Dánska a Švédska). Se zcela nepodloženým strachem, že BaH převezme moc v DNSB, žádal jeho vůdce Jonny Hansen, aby se BaH Dánsko oddělila. Když se toto nestalo, vyloučil členy spojené s BaH a zastavil všechny těsnější kontakty s vedením BaH - zahrnujíc v to kamarády, kteří pracovali a obětovali Hansenovi a jeho organizaci roky. Výsledkem bylo, že BaH rychle vyvstala jako jediná aktivní a rostoucí NS skupina v Dánsku, zatímco DNSB se zmenšila na trpasličí existenci patetické nečinnosti. V roce 1999 uspořádala BaH svůj vlastní úspěšný pochod Rudolfa Hesse, zatímco DNSB byla přinucena odvolat všechny plány kvůli totální absenci účastníků pochodu. Levičáci, vědomí si toho, se rozhodli podniknout celkový útok na ústředí DNSB v Greve. Věrní své zbabělé přirozenosti schovali si své síly do chvíle, kdy byl dům doslova vyprázdněn od NS aktivistů. Když Jonny Hansen zpozoroval brigádu ozbrojených teroristů připravujících se vtrhnout do domu poté, co se neúspěšně pokusili otrávit hlídacího psa, byl donucen sám dostat rudou cháturu pryč z okolí. Čtyři komunističtí pěšáci byli těžce zraněni, když Hansen v tankovém útoku najel vlastním autem do davu levičáků. Teď je obviněn z pokusu o vraždu a může jít na léta za mříže. Jeho „zločinem“ byla obrana vlastního majetku, ale může očekávat jen málo pochopení a ještě méně milosrdenství ze strany Z.O.G. soudců. Poučení z tohoto smutného příběhu je jasné. Kdyby DNSB poblázněně nepřerušila vztahy se svými přáteli, pak by se těšila z dostatku lidské síly potřebné nejen na demonstracích a pochodech, ale také při ochraně stranického velitelství. Jak se stalo, Hansen byl přinucen k osamělé existenci a břímě obrany bylo vloženo na vůdčova vlastní ramena. Nepřijatelná situace s tragickými následky. Necítíme žádnou zášť a naše sympatie a solidarita

jdou ke kamarádu Hansenovi. Ale nemůžeme si pomoci a rádi bychom věděli, jestli Jonnymu v samotě cely nechybí legie gladiátorů C18, skinheadů BaH a vlasteneckých hooligans, kterým on sám upřel šanci dát své svaly a čas pro DNSB...

Organizační struktury

Sít', odpor bez vůdce, vzdělávání, sociální aktivity. Toto jsou všechno opravdu hezky abstraktní pojmy. Když sestoupíte dolů ke každodennímu řízení organizace - ať už je to Blood and Honour nebo NS strana - potřebujete strukturu stejně jako ideály, ideje, strategie a taktiku. Na začátku poválečného období existovaly hlavně dva druhy organizačních struktur. Intelektuálové, společenské kluby a P.O.BOX organizace většinou měly druh širšího vedení s „vůdcem“, který vystupoval spíše jako ten, kdo chystá občerstvení ostatním, než jako klasický fašistický Führer. Někdy jeho (zřídkakdy, jestli vůbec někdy, její) pověřovací listinou byl nějaký vysokoškolský titul, jindy jeho vkladní knížka. Mnoho malých operací, většinou na úrovni buněk nebo mozkového trustu bylo vlastně financováno vůdcem samotným. (Jedním významným případem, který vyvstal nad průměrnými neúspěchy, bylo Union Movement sira Oswalda Mosleyho - díky statečnosti, charismatu a zkušenosti, a stejně tak i jeho společenské pozici a osobnímu bohatství.) Pak existovali tzv. „okrajoví blázni“ se samostatnými lacinými „Führery“, kteří se objevili, způsobili šokové vlny a pak zmizeli - buďto zpátky do bezpečí obyčejného života, péče vězeňského systému (a někdy skutečně do péče blázců!) nebo zmizeli v podzemí KGB, CIA a Mossadu. Existují, samozřejmě, některé důležité výjimky. Jednou byla American Nazi Party (Americká Nacistická Strana) George Lincolna Rockwella a jinou Swedish Nordic Reich's Party (NRP- Švédská Nordická Říšská Strana) vedená oddaným a spolehlivým nacionálním socialistou Göranem Assarem Oredssonem. Každopádně obě kategorie neuspěly ve snaze o skutečný pokrok, ačkoliv organizace jako ANP, Union Movement a NRP se jistě vepsaly do NS historie a posloužily jako náboroví činitelé dnešních NS veteránů. Idea Vůdce byla naposledy vyzkoušena NSF ve Švédsku. Úsilí vytvořit kult okolo mladého „nacisty“ Anderse Högströma neuspělo, částečně proto, že Švédové nejsou druhem národa za vůdce, ale hlavně proto, že Högström byl svým způsobem „zvolen“ za Vůdce, spíše než že by se dostal na tuto jedinečnou pozici vlastním pověřením a ambicemi. Vše zkolabovalo, když byl „Führer“ vystaven masivní novinářské kampani proti švédským nacionálním socialistům. Högström, přes dřívější statečnost, učinil nečestný ústup a NSF nyní vede výbor pověřených aktivistů - smutnějších, ale moudřejších. Organizovat NS hnutí roku 2000 kolem všemohoucího vůdce se nedoporučuje. Naši lidé ani nemají kvality skutečného Führera, ani mentalitu a chuť přijmout takového absolutního vládce. Zatímco Blood and Honour se celou svou povahou a činností nejlépe hodí pro extrémně volnou formu organizace, NS strana musí být organizována v tradiční linii - alespoň dokud bude operovat na legálním základě. Zatímco já osobně neshledávám vůdcovský styl řízení vhodný pro dnešní NS organizaci, není potřeba jít do opačného extrému. Naneštěstí náš druh lidí má sklon být jedněmi z nejhorších povyk dělajících reptalů, když se štěnice demokracie uchytil. Připusťme, že to je především mor infikující populistické vlastenecké strany, které nejsou NS, ale i tak bychom měli být na stráži. Kapička zdravé árijské demokracie je víc než dostačující. Nepotřebujeme parodovat už i tak tragikomický systém. Není účelem této knihy analyzovat a zpracovat přesný poměr mezi autoritou a demokracií. Každá organizace by na tom měla pracovat, berouc v potaz všechny aspekty - tradici, situaci, povahu členstva a vůdců, místní zákony - s oddaností a silou jako klíčovými pojmy. *Roky před námi* Jestliže upevnění našich pozic náborem už existujících nacionálních socialistů a vybudování moderní infrastruktury jsou úkoly dneška, co se má udělat v budoucnu? No, celou ideou fungování nacionálně socialistické organizace - Blood and Honour nebo NS strany - je získat vliv a případně úplnou moc pro naše Hnutí a jeho ideologii. Což není docela snadná práce a určitě ne taková, která skončí v dohledné budoucnosti. Jakékoliv sny o rychlém úspěchu - ať už skrz volební urny nebo skrz hlaveň pušky - jsou stejně tak falešné jako nebezpečné. Naděje, že získáme lidi jednoduchými řešeními (= iluzemi) vám mohou přinést popularitu v krátkodobém výhledu, ale brzy lidé buď prohlédnou vaše fantazie nebo odejdou ve zklamání a frustraci z důvodu nedostatku významného pokroku.

Jako nacionální socialisté se musíme postavit tváří v tvář realitě a naučit se s ní žít. Máme před sebou dlouhou, předlouhou cestu. A raději bychom se měli dobře obout hned od startu, a to znamená vzít si spíš těžké boty než tenisky! S jistotou se nedá říct jestli zvítězíme nebo prohráme. To je smutný fakt. Jedinou útěchou je, že ať se stane cokoli, my jsme učinili svou povinnost, a jestliže neuspějeme, pak prohraje celý svět. Neexistuje způsob, jak by sionisté mohli vládnout světu bez civilizujícího a stabilizujícího účinku árijské rasy. „Vyvolení“ se tak utopí v blátě. A svět zdědí vymírající druhy pololídí, vybíjené nemocemi, omráčené děsivým břemenem zmrzačené civilizace a vyzvané k boji návratem síly džungle. Ale stále máme šanci zvítězit. My máme lék na nepořádky světa. Jestliže dokážeme nalézt recept na pokrok a uchopení moci, pak je to jen otázkou vydržet až do konečné bitvy. Zda bude NS hnutí působit jako inspirátor, katalyzátor, ostří šípu nebo jako hlavní síla nacionální revoluce se nedá říct. Stejně jako není jisté, kde tato revoluce vypukne jako první. Na tom nesejde, každé NS hnutí bílého národa má povinnost pokračovat ve své práci - a zatímco bude shánět podporu a sdílet zkušenosti s revolučními silami ostatních zemí - soustředit se na vybudování svého vlastního hnutí a vytvoření strategie, která vyhovuje jeho domácím podmínkám. *Náboženské/kulturní organizace* Těch existuje mnoho jak „pohanského“, tak „křesťanského“ druhu. Většinou, a z jasných důvodů, spolu nespolupracují příliš dobře. Avšak naleznete příznivce obou táborů sjednocené v politických organizacích a stranách. Já sám jsem asi někým, kdo se dá popsat jako agnostik a není našťástí účelem této knihy pojednávat o náboženských záležitostech. V USA existuje dlouhá tradice křesťanského árijství stejně jako populární trend k Odinismu moderní doby. Ačkoliv první kategorie může být politicky silnější a aktivnější, druhá má kulturní hodnotu pro naši věc, ožívuje naše staré instinkty a hodnoty a vede naše lidi zpět ke svým kořenům. Některé z nejlepších NS zínů jsou oddány různým aspektům náboženského nebo kulturního „Wotanismu“ (termínu používaného velmi volně, musím říct). Když jsem řekl toto, nechci umenšovat důležitou roli skupin jako Identity Christian Aryan Nations a Ku Klux Klan, kterou hrály ve sjednocování bílých aktivistů z celé Ameriky a stejně tak mnoha Evropanů. Tyto náboženské a kulturní organizace hrají důležitou roli v celkovém NS boji. Avšak ani náboženský fanatismus a fantazie, ani historická posedlost a kulturní mýty by neměly odvést naši pozornost od úplné podstaty našeho zápasu, jmenovitě politického boje za záchranu existence naší bílé rasy.

Organizace, které nejsou NS Jsou čtyři základní způsoby pro nacionální socialisty a nacionální revolucionáře, jak jednat s vlasteneckými nebo nacionalistickými organizacemi, které nejsou NS.

- 1) Ignorovat je.
- 2) Stát proti nim.
- 3) Pracovat s nimi.
- 4) Připojit se k nim.

Volba závisí na politicích ve vaší zemi. Jsou NS organizace legální nebo zakázané? Operuje zde úspěšná ne NS organizace, o kterou máme zájem? Je přátelská nebo nepřátelská k nám/naší ideologii? Je pouze populistická, je silně vlastenecká nebo je vlastně nacionalistická? Jestliže NS organizace jsou stále legální, silně bych navrhoval, aby se NS hnutí soustředilo na své vlastní aktivity a ignorovalo ne NS „alternativu“. Především proto, že všechna lidská síla a soustředění je potřebná ve vlastním táboře. Ale také proto, že NS organizace je většinou mnohem menší než systémem schválená vlastenecká strana a příliš mnoho pozornosti na ni může svést slabší duše pryč a k větší a „krásnější“ a určitě bezpečnější alternativě - přes všechny NS argumenty proti tomu. Co zde bylo řečeno nejvíce odpovídá mnoha populistickým stranám po západní i východní Evropě. Ale mohou existovat výjimky. Jestliže je ne NS skupina (otevřeně nebo tajně) přátelská k naší vlastní skupině, měl by být ustaven jistý druh spolupráce. Nejspíše by měla být velmi diskrétní, protože jakákoliv ne NS vlastenecká strana by si vážně poškodila svou „image“ v očích demokracie flirtováním se „zlými nacisty“. Nacionální socialisté by měli také být ostražití. Příliš intimní vztahy by mohly, jak bylo výše zmíněno, svést oportunističtější elementy pryč od Nacionálního Socialismu a do tepla demokratické společnosti. Nejznámější příklady stran, které mohou spadat do této kategorie, jsou britská NF a BNP(?), francouzská FN(?) a německá NPD a

Volksunion(?). Jestliže ne NS organizace je zřejmě nejen ne nacionálně socialistická, ale ve skutečnosti aktivně v protikladu k této ideologii a veze se na vlně pseudonacionalismu, je i bez mluvení o tom jasné, že aktivně se postavit proti takové straně je nanejvýš důležité. Čím úspěšnější je, tím nutnější je odhalit to, čím vlastně je: politickým podvodem vedeným politickými slouhy a podvodníky. Rakouská strana Jörga Haidera je takovým příkladem. Od počátku chytře zneužíval nacionalistické citění a argumenty, ale když se dostal k mocenské pozici, tak se Haider rychle prodal. Předtím, než se úplně odhalil, popletl spoustu čestných nacionalistů - jak nacionálně socialistických, tak ne NS. Může přijít doba, kdy úplná kolaborace bude nevyhnutelná. Je-li Nacionální Socialismus zakázán a neexistují-li jiné, více podzemní možnosti, pak může být připojení se k ne NS organizaci přijatelné. Existuje samozřejmě možnost vytvořit svou vlastní alternativní organizaci hraničící s Nacionálním Socialismem. Ale provozovat takovou organizaci se může ukázat obtížným. Ztratíte jedinečnou přitažlivost a inspiraci nacionálně socialistického faktoru a možnost nových zákazů je tu vždy. Z.O.G. si může definovat Nacionální Socialismus více méně jak se jim zlíbí. *Dodatečné poznámky* Jen ještě pár slov o věcech struktury. „Demokratické“ strany rády dělí své organizace podle věku a pohlaví. Teoreticky by se mládežnické divize a ženské skupiny měly nejen soustředit na tyto specifické skupiny, ale také působit jako nástroje speciálního náboru. Osobně cítím, že takové oddělování spíše směřuje k vyčleňování mládeže a žen z hlavní organizace a tím také z důležitých politických aktivit a rozhodnutí. Ve hnutí BaH by jednoduše nebyla možná oddělená mládežnická organizace. Drtivá většina příznivců jsou mladí a malá menšina veteránů - navzdory svému mládežnickému okolí a snad také jejich „mladické“ povaze - by nevyhovovala tomu vést každodenní operace organizace jako Blood and Honour. Měla by existovat zvláštní ženská skupina? V tomto stádiu si myslím, že nikoliv. Máme nedostatek vzdělaných a profesionálních vůdců jak mezi muži, tak mezi ženami. Vždy existuje riziko, že lidé, kteří jsou opravdu potřební v ústřední organizaci jsou pověřeni vést ženskou organizaci - nebo mládežnickou frontu. Obzvláště ženská skupina bude vyžadovat spoustu těžké a frustrující práce kvůli současnému smutně nízkému počtu dívek a žen v našem Hnutí nebo jím přitahovaných. Míšení pohlaví si vlastně přejeme, protože potřebujeme všechnu lidskou sílu (bez ohledu na pohlaví), kterou můžeme získat a také kvůli nepopíratelné náborové síle ženského elementu. Promiňte mi, že to bude znít „sexisticky“, ale jaký druh lidí se chce připojit k čistě mužské organizaci...? Existuje také nebezpečí, že ustanovíme aktivní dívku hlavou malinké „Ženské Fronty“ a tím skoro ztratíme nejen velký přínos pro hlavní organizaci, ale také riskujeme, že „vyhasne“ kvůli práci přesčas při budování něčeho, co se ukázalo v tomto stádiu celkem zbytečné. Árijský muž a árijská žena se navzájem doplňují a měli by pracovat bok po boku. Ale existují případy, kdy muži vynaložili jen málo úsilí a ženy převzaly iniciativu. Takové organizace přirozeně mají právo existovat a prokázaly se jako velmi užitečné v celkovém boji našeho Hnutí. Připouštím, že je jich jen pár, ale rád bych zmínil síť kolem vynikajícího časopisu „Sigdrifa“ a WAU (Ženy za Árijskou Jednotu - Women for Aryan Unity) s divizemi v několika zemích, jakožto zářné příklady síly Valkýr. Je pravda, že NSDAP skutečně měla několik mládežnických skupin a ženské organizace. Ale to mluvíme o fenoménu, který se objevil až dosti pozdě ve vývoji strany vzniklé ze silné skupiny 7 mužů, která se stala masovým hnutím, jež nakonec získalo totální a absolutní moc nad německou společností a lidmi. Až přijde den, kdy nová NS strana dosáhne zlomku takového druhu moci, pak můžeme tuto otázku znovu nastolit. Do té doby bychom všichni měli stát a jednat společně v jednom pevně spojeném Hnutí, bez ohledu na pohlaví a věk, sjednoceni čistě naší vůlí a schopností bojovat.

Na druhou stranu pro ne NS stranu účastníci se normálních parlamentních aktivit mohou být výhodou takové oddělené části. Ale ty se musí objevit, když existuje ryzí potřeba takového druhu struktury strany - ne jen proto, že to dobře vypadá na papíře.

Kapitola 3:

PROPAGANDA

Propaganda je důležitá, aby noví lidé získali zájem o naši věc. Ale je také důležitá, aby ukázala kamarádům nacionálním socialistům úroveň aktivity a professionalism, kterého vaše organizace dosáhla. Pamatujte si, že to může být v tomto stádiu důležitější než získání iluzorních a v těchto časech mýtických „mas“. Existuje kolem spíše víc neorganizovaných „veteránů“ nacionálních socialistů, než existuje „nových“ potenciálních nacionálních socialistů. Proto by spousta naší propagandy měla mířit mezi náš vlastní druh lidí. To je nutností pro Blood and Honour, která operuje převážně v prostředí, které je už více méně nacionálně socialistické. Nyní totéž platí pro většinu NS organizací. Potřebují dělat nábor mezi svými a vybudovat platformu na těch, kteří jsou už utužení (ale neorganizovaní) nacionální revolucionáři. Co se týče ne NS nacionalistů nebo populistických stran, měla by být namířena ohromná propaganda na všeobecnou populaci, aby byli získáni nejen členové, ale i sympatizanti a voliči. (Do této kapitoly jsem nezahrnul materiál jako jsou kurzy a knihy. Jistě, naši nepřátelé je považují za propagandu, ale ony jí nejsou - ani podle významové definice ani svou povahou.) Propaganda je definována typem a obsahem. Existuje mnoho forem propagandy, ale všechny by měly reprezentovat nacionálně socialistickou ideu - v jakémkoliv tématu a v jakémkoliv stylu. Zde je seznam nejobvyklejších nástrojů propagandy: 1) letáky a plakáty

2) noviny, časopisy, ziny

3) cédéčka

4) videa

5) internet

6) koncerty

7) mítinky, demonstrace, pochody

8) rádio, televize

9) reálie (trička, odznaky, nášivky, vlajky, šály atd.)

Projedme rychle tenhle seznam: Letáky a plakáty jsou, ve velké míře, nástrojem minulosti.

Noviny a časopisy mají stále vliv, ale podstatně ustoupily internetu. Podle sionistického zdroje je 20 % šance, že skončíte na „nacistické“ webové stránce, když dáte vyhledávat slovo „holocaust“! Cédéčka jsou samozřejmě věcí přítomnosti. Jistě musí existovat více než tisíc White Pride/White Power/Rock Against Communism/Viking rock titulů, v souhrnu přinejmenším 2 milióny cédéček - plus samozřejmě všechny kopie na kazetách, přepálených CD a v MP3 verzích. Videa nedosáhla těchto překvapivých počtů, ale společnosti jako NS88, Warrior Video a Ainaskin vydaly víc než stovky titulů, s rozsahem od propagandistických filmů Třetí říše až po poslední koncertní videa. Plus legendární seriál Kriegsberichter - WP propagandu v „MTV“ stylu. Politické mítinky - naneštěstí - ustupují mnoha WP koncertům. Je nezbytné, jako to dělá skandinávská BaH, kombinovat ideologický element politického mítinku se silným propagandistickým účinkem rockových koncertů. Kvůli nedostatku lidí nejsou demonstrace tak časté, jak by měly být a pochody jsou ještě řidší. Kombinování těchto důležitých ukázek aktivismu a síly s přitažlivým náborovým podnětem jako je koncert se ukázalo jako velmi účinné. NS rádiové stanice existují, ale je jich jen pár. Nejznámější, Radio Oasen, vysílá z velitelství Dánského Nacionálně Socialistického Hnutí. Existuje také mnoho rádiových stanic s více méně NS profilem rozprostřených po Spojených státech. Přesto se dostanou jen k málo lidem a jsou těžce přečeňovány jako nástroj propagandy. Co se týče televize, máme vynikající „Race and Reason“ (Rasa a Rozum) na americké kabelové televizi. Ale celosvětově televize jako nástroj NS propagandy takřka neexistuje. A jestliže rádio se přečeňuje, tak hodnota triček, odznáčků, nášivek atd. se určitě podčeňuje. To je ten „módní svět nácků“ formující mladé a dávající hrubé, ale jasné poselství lidem na ulici.

Některé nástroje propagandy potřebují obšírnější komentář:

„Distribuční propaganda“ byla v dřívějších časech více méně totožná s roznášením letáků. Velké

kampaně pokrývající města a předměstí propagandistickými listy bývaly pravdivým znamením účinného hnutí. A když se vám k tomu podařilo polepit některé zdi a okna vašimi (většinou provokativními) plakáty, byli jste ve skutečném dění! Naneštěstí celkový účinek těchto pracných a drahých operací byl minimální. Přinejmenším jestliže to bylo úsilím NS skupiny. Chce to víc než leták - často špatně vytištěný - proti každodenní masové propagandě Z.O.G. novin. A možnost najít nejen nacistu, ale také takového, který by byl pohnut k akci těmito letáky, je mikroskopická. Pro ne NS stranu účastníci se voleb ještě masová distribuce předvolebních letáků dává nějaký smysl, ale pro NS hnutí by měly mít důležitost jiné nástroje - ať už na finanční, tak aktivistické úrovni. Ačkoliv pečlivě naplánované bleskové útoky, kdy se distribuují letáky ve vymezené oblasti, mohou být užitečné. Obzvláště v době nějaké velké události, čímž může být cokoli - od fotbalového zápasu až po návštěvu někoho nežádoucího ve vašem okolí. Nemusíte se upracovat k smrti distribuováním letáků po miliónech. Zasáhnete-li správný cíl, takřka vždy to bude mít za následek velkou mediální odezvu. Většinou je osoba, která se přiznala do novin s kopií vašeho tištěného poselství k nám nepřátelská. Na tom opravdu až tak moc nezáleží, pokud je leták dobře sepsán na populární nebo kontroverzní téma a je profesionálně vyrobený. Dobrým nápadem je mít na horním okraji letáku napsanou adresu vaší organizace výrazným písmem spíš než je obvyklý malinký text na dolním okraji na druhé straně listu. Tím máte dobrou šanci, že vaši adresu a také poselství otisknou v místním deníku. To je vlastně inzerce zdarma, kterou si přečte mnohem víc lidí, než byste kdy mohli doufat, že je dosáhne jen skrz vaši vlastní distribuci. Jistěže to překrotí takovým nebo onakým způsobem. Novináři a vydavatelé nejsou žádní přátelé vlastenectví a Nacionálního Socialismu. I tak ti, kteří už směřují naším směrem prohlédnou většinu, ne-li všechnu, novinářskou špínu. A tím, že se objevíte v novinách, ukážete přátelům i nepřátelům, že jste aktivní jednotka.

Plakáty fungují docela stejným způsobem. Opravdu nemusíte polepit celé město (i když by to byl skvělý pohled!). Několik strategicky umístěných udělá své. Naneštěstí je vytištění plakátů drahé a jsou snadným terčem „rudých nehtů“ (a tím nemyslím elegantní dámy). Jestliže použijete starý trik a smícháte lepidlo s drobnými kousky skla, přidáte k tomu všemu krvavý dotek bolesti... Zatímco novin jako takových je v NS kruzích jen pár (většinou vydávané v USA jako The New Order, NS Kampftruf, WAR a The Truth At Last a takřka vždy jsou to měsíčníky nebo dvouměsíčníky), časopisy a ziny vzkvétají. Naneštěstí příliš mnoho jich vyjde jednou nebo dvakrát a pak zmizí a nikdy už se znova neobjeví - stejně jako peníze na předplatné, které jste zaslali na nějaký P.O.BOX. Ale abychom byli fér, existuje jich pár po čertech dobrých a vycházejících už delší čas. Americká Resistance a švédský Nordland vytvořily nové standardy co se týče prezentace: jsou na křídovém papíře a jsou barevné. To je samozřejmě principiálně dobře, ale v drsném světě Nacionálního Socialismu se to může obrátit proti nám. Blyšková Resistance přitáhla pozornost americké daňové „mafie“ a byla zasažena plnou silou Z.O.G., což zapříčinilo, že se starý vydavatel „přebarvil“ a pak se stal úplně „průhledným“, když úplně zmizel z Hnutí. Vyžádalo si to několik dobrých mužů, spoustu energie a velký kapitál, aby se časopis znovu rozběhnul. Nordland byl ještě nákladnější projekt. A taky tomu nepomohlo, že čtenáři byli omezeni jen na lidi, kteří umí švédsky. Jistě, Švédsko má velký podíl WP rockového průmyslu a zákazníků. Ale to nestačilo k ospravedlnění výdajů takového časopisu. A právní šikana jeho vydavatelů a mediální teroristická kampaň proti jeho potenciálním zákazníkům vedla jak k finančnímu bankrotu, tak politickému zhroucení. Pak ani všechna pomoc zahraničních NS skupin a zinů nestačila. Co je tedy ponaučením? No, doufám, že nás to naučilo být realisty. Dokonce i když dáme všechnen náš kapitál do společného koše, nebude stačit na výrobu časopisu podobného obvyklému kapitalistickému standardu. Spousta barev a křídový papír vám přinesou respekt a obdiv mezi vlastními, ale za jakou cenu? Pro anglicky psaný magazín to stojí za to, zvážíme-li potenciál velkého trhu. Ale pro menší země? Ani náhodou. Potřeba pravidelné a trvalé publikace vždy převyšuje faktor luxusu. Tím nemyslím, že bychom měli být laciní v našem vydavatelském úsilí. Dobrý vzhled časopisu je důležitý, ale jen do určité míry. Obsah je přirozeně ještě mnohem důležitější. A že existují peněžní zdroje, aby se časopis udržel, také. Ani

bychom neměli zapomínat, že jako nacionální revolucionáři se můžeme brzy ocitnout zpátky na smetišti, co se týče tiskařských a vydavatelských zařízení. Není třeba být rozmazlený a nechat namyšlenou megalomanií setřít zdravý realismus. Co se týče obsahu novin, ten je přirozeně na uvážení vydavatele. Potřebujeme pestrý tisk, pokrývající všechny aspekty naší víry, ale především ve světle Nacionálního Socialismu. Úmyslně používám toto slovo raději než „výhradně“. Existují některé dobré noviny, časopisy a ziny, které jsou z jednoho nebo více důvodů (některé jsou dobré, jiné ne) omezeny na ideu nacionalismu, vlastenectví a někdy dokonce populismu. Mohou obsahovat cenné informace (obzvláště ve svém zpravodajství) a navzdory svým ideologickým nedostatkům si zaslouží jak pečlivé přečtení, tak roční předplatné. Ale ujasněte si, že chápete tyto noviny jako doplňky k NS tisku. Je pravda, že nacionálně socialistická média často nemohou dosáhnout velikosti a pravidelnosti vydávání jako méně kontroverzní časopisy, ale to, co NS časopisy mohou postrádat ve vzhledu a počtech, to většinou vynahrazují obsahem. Ani byste neměli zapomínat, že prodej NS novin je podstatným a často životně důležitým zdrojem příjmů pro NS skupiny. Během posledních 5 let nahradil internet časopisy jakožto hlavní komunikační prostředek NS Hnutí. Existuje ohromný a narůstající počet nacistických webových stránek a většinou jsou profesionální a obsahově vynikající. A e-mailová pošta ve velkém rozsahu učinila nákladné a riskantní telefonní hovory a klasickou poštu zbytečnými. Pak máme chatové kanály jako IRC, kde je spousta nacionálních socialistů. Tyto chaty mohou být hodnotné při sblížování lidí a diskutování o politice, řešení problémů, zmenšování odlišností a obecně při sblížování kamarádů. Avšak stále ještě dost lidí používá tyto kanály jako místo pro žvanění a pomlouvání a také pro dětinské obscenosti. Američani jsou nejhorší provinilci, ale Evropané rychle následují, musím smutně přiznat. Zde určitě potřebujeme naši vlastní „síťovou hlídku“. Vykoreňte infiltrátory, potíživce a úchyly, kteří se „těší“ z bezpečí fantaskních „nacistických“ přezdívek (nicků)! Internet dává nekonečné možnosti. Ale buďte na stráži. Z.O.G. cenzoři se neustále snaží sabotovat svobodu sítě. Spojte síly s opravdovými libertariány a hlídejte naše práva na svobodný projev. To je naše poslední, ale největší oblast. Na druhou stranu nepřeceňujte dopad vaší webové propagandy. Někteří se uchylují k jednoduchosti a bezpečí svého počítačového světa. Měli byste si pamatovat, že bez skutečné účasti a konkrétní činnosti není síť ničím víc než virtuální realitou. A teď co se týče druhého velkého propagandistického průlomu: cédečka. První White Power hudba (když nepočítám bojové popěvky Třetí říše) se objevila během zpolitizovaných šedesátých let. Jak na Klan orientovaní zpěváci jako Johnny Rebel, tak nacističtí Odis Cochran & The Three Bigots nahrávali vinylové singly a EPčka se silnými bělošskými rasistickými texty na klasickou country and western hudbu. Dnes všechny tyto vynikající nahrávky existují na CD, ale po dvě desetiletí se pohybovaly po NS scéně v Evropě hlavně zprostředkovaně jako verze na kazetách. Pak se objevil Ian Stuart Donaldson a Skrewdriver a nic už nikdy nebylo jako předtím. White Power přišla na hudební svět! Nejprve - kromě několika legendárních singlů a EPček - nahrál Skrewdriver a další WP skupiny inspirované trendem White Noise (britským a stejně tak německým) svou muziku pro Rock 'O' Rama, německou napůl undergroundovou punkovou společnost. Později opravdové NS vydavatelství - Rebelles Européens - nahrálo sérii LPček s dnes už klasickými WP skupinami z celé Evropy, mezi nimi Dirlwanger, Lionheart a No Remorse. I tak byla ta hudba stěží něčím víc než vzrušující novotou. Skutečný zásah přišel s kompaktními disky. Zvuk White Power a poselství árijské hrdosti (Aryan Pride) našly svou cestu k tisícům nastražených bělošských uší po celém světě. Počala se rodit celá nová mládežnická kultura! To byla šance, na kterou NS propagandisté čekali a našťástí - hlavně díky Blood and Honour, vlastní organizaci Iana Stuarta - jí nepromeškali. Hudební mašinérie WP produkuje nacionalistická a nacionálně socialistická cédečka stálým proudem od počátku devadesátých let. A jsou stále profesionálnější vzhledem i obsahem. Žádná bílá komunita není bez svých WP rockových příznivců a žádný bílý národ není bez svých WP umělců. Také roste rozličnost hudebních stylů, mezi nimi je Oi!, punk, rock, rock 'n' roll, heavy metal, black metal, trash metal, death metal, pop, country and western, folk a dokonce techno. No to vypadá jako

pohádka nebo ne? Naneštěstí má blýskavá strana pokroku také svou temnou a ohavnou stránku. Desítky tisíc cédeček znamenají milióny dolarů - atraktivní hřiště pro šmelinářské obchodníky. Naši lidé obecně nejsou obchodníky ani povoláním ani instinktem. Na tom není opravdu nic špatného. Mnozí mohou říct, že je to pozitivní důkaz idealismu. Avšak, když máte zacházet s velkými penězi ze vzkvétajícího nadnárodního obchodu, pak tento nedostatek znalostí, zkušeností a obchodního ducha vážně poškodí vaše vlastní rozhodování a také operace, kterých se účastníte. Naši lidé možná nejsou obchodníky, ale nejsou imunní před hrabivostí a závistí. Nespočet příběhů konfliktů vyvstávajících z nacionalistického hudebního průmyslu vyprávějí velmi smutné historiky zničených přátelství, hořkých sporů a agresivních kampaní. Do takového chaosu vstupuje ryzí šmelinář. Řízený touhou po penězích, spíše než politickými ambicemi, provádí operace jako uhlazená firma spíše než drsná politická organizace. Pak taková osoba končí se šťavnatými podíly z obchodů s cédečky. Teď neříkám, že by lidé, kteří pracují na plný úvazek, neměli být odměněni. Založit takovou rozsáhlou a důležitou operaci výhradně na idealistické, ale sporadické pomoci se ukázalo jako nešťastné řešení založené na pseudoideologických představách spíše než na životních faktech. Ale neměli bychom zapomínat, že tohle je NAŠE věc, naše propaganda a případně naše zisky z kapes našich přívrženců, kteří chtějí poslouchat naši hudbu a naše texty. Jinými slovy, máme právo na svůj podíl. Ještě jednou, je pravda, že výše tohoto podílu záleží na naší vlastní schopnosti vyniknout a odvést dobrou práci. Pak nebude v našem Hnutí místo pro ulejvání peněz do vlastní kapsy. Možná to není politicky korektní a dozajista to není obchodnické, ale jistá vina musí být přičtena i hudebníkům samotným. Existují tzv. WP umělci, kteří se chovají jen o trochu líp než hudební prostitutky, přebíhají od jedné WP nahrávací společnosti ke druhé (většinou s menším WP směřováním), aby získali lepší podíly a nebo luxusnější produkci - jsou posedlí pobuřujícími požadavky autorských honorářů a ochotní prodat se morálně a politicky kvůli zisku finančních odměn. Přirozeně by měli být umělci odměněni za svou práci, ale jejich nároky nejsou opodstatněnější než jiných kamarádů - z nichž mnoho nikdy nedostane ani halíř za své politické aktivity, které je mohou stát zaměstnání, rodiny a svobodu. Většina těchto idealistů si nikdy nezakusí slunečnou stranu NS života: ucházející místa bez mříží na oknech, vítání ze strany stovek nebo tisíců fanoušků spíše než rozzlobených hochů v modrém nebo červeném (to je narážka na barvu uniform fízlů v různých zemích - pozn.překl.), mít šanci zahrát si písně svého života spíše než být zbit do polomrtva, mít pivo a tvrdej zdarma spíše než dostat pokutu nebo být odsouzen do vězení. Je samozřejmě snadné si pamatovat Iana Stuarta, tvůrce White Power rocku a zakladatele Blood and Honour. Těžší je pro některé jít ve šlépějích tohoto bojovníka po rovné a přímé cestě árijské hrdosti, statečnosti a obětování! Cédečka nejsou jen ohromným zdrojem příjmů pro Hnutí. Jsou nejspíš nejdůležitějším poslem propagandy. Proto potřebujeme prověřit a analyzovat jejich obsah. Jsou všechny WP texty dobrou propagandou? Za prvé, jen blázen - nebo vyšetřovatelé Z.O.G. - berou tyto rockové texty doslova. To nejsou politické programy, deklarační nebo nařízení. Jako všechny ostatní druhy populární hudby jsou zábavou pro jistý druh lidí, kteří nacházejí potěšení a - v našem případě - doufejme také obecnou inspiraci při poslechu. Některá nacionalistická CD obsahují texty, které jsou extrémně násilné anebo rasistické. Jiné se sotva dotknou objektu politiky. Můžete si vybrat ze síly politiky až po vaše hrdosti. „Když je to árijské, je to dobré!“ by mělo shrnovat obecné pravidlo. Ale naneštěstí to není až tak jednoduché... Většinou to nejsou cédečka jako taková, která způsobují některé problémy. Všichni hudebníci dělají jak nejlíp umí a já nevím o jediném CD, které by bylo v protikladu k naší víře. Možná to tak nebude vždy, ale nacionalistické sentimenty jsou zde vždy. Pokud ne, pak to spadá mimo kategorii hudby, kterou budeme prodiskutovávat na prvním místě. Někdy se dost obávám, co se týče vývoje kapely nebo zdroje z nějž produkce cédeček vychází. Je smutné, že existuje příliš mnoho příkladů kapel, které postupně změkčovaly poselství svých textů s každou novou nahrávkou. Nemusí to být drastické změny, ale vše to končí rizikem, že fanoušci nabudou přesvědčení, že idea radikalismu obecně a Nacionalního Socialismu obzvlášť asi není až tak dobrou ideou. Umělec (umělci) může mít několik důvodů pro tento politický ústup.

Mohou to být žádosti nahrávacích společností, aby se přizpůsobil utlačovatelským zákonům té země, což je pochopitelné a obecně i přijatelné. Ale vždy existuje možnost, že umělec jednoduše změnil názory - ze seriózního osobního důvodu nebo (čemuž věřím spíš) ze strachu, že Z.O.G. nějakým způsobem naruší jeho život vystupujícího umělce. V takových případech už zpěvák/skupina nereprezentuje vzor pozitivního chování nebo zdroje inspirace. Naproti tomu mohou mladí fanoušci následovat příklad umělce a zbabělost a oportunistus se náhle stanou ctnostmi! Podstatou každé propagandy je vést lidi k nám, nikoliv od nás. Obzvlášť hořké to je, když subjekty už vlastně byly v „našich rukách“, aby pak byly odvedeny zase pryč našimi předpokládanými spojenci. Řekněme čestně, že někteří umělci už nemohou snést tlak. Měli by být respektováni, když chtějí vážně pokračovat v šíření poselství vlastenectví na úrovni rizika, které sami dokážou snést. Ale zcela nepřijatelná je hloupost jistých tzv. NS organizací, které propagují tyto umělce jako něco, čím jednoduše nejsou. Nezáleží na tom, jak populární jejich hudba je, jak profesionálně vystupují na jevišti, nejsou (a většinou si ani nečiní nárok na to být) nacionálními socialisty nebo revolucionáři. A dozajista nejsou žádnými vůdci našeho Hnutí - jak se některé šťastně nevidoucí organizace pokusily označit několik z nejpoptulističtějších rockových hvězd. Navíc je to výslovně nechutné, když někteří z hladových prodejců, kteří nejvíc profitují a přizívují se na milovnících nacionalistické hudby, chtějí odpolitizovat naši hudbu, aby se vyhnuli problémům se zákonem a prodali víc cédéček za pomoci kanálů „středního proudu“ (mainstreamu). Když německá společnost, která vydávala CD díky většině velkých jmen ve WP hudbě razí heslo „Žádná politika, jen hudba“ a tiskne to na svá prokletá cédéčka, pak se věci opravdu vymkly z rukou. Svými činy se tito uhlazení kupčící sami vyloučili z našich kruhů. Je nejvyšší čas, aby to naši umělci také pochopili a přestali hrát s odpadlíky. Naší jedinou možností, jak získat zpět kontrolu nad trhem s cédéčkami, je začít se učit jak vést profesionální obchod. Brblání a nadávání nám nepomůže. Avšak trocha tlaku na vzpurnější elementy může být v současnosti nezbytná. Nezní to „pěkně“, ale my si jednoduše nemůžeme dovolit, aby se náš hlavní nástroj propagandy změnil na orientální bazar. A každopádně jsou to radikálové, kteří musí platit účty. Zatímco revolucionáři „mají svůj den“ u soudu, kapitalisté se smějí celou cestu z továrny na CD až do banky. Jak jsem řekl, tohle je naše věc. A tedy znova: musíme se naučit žít s ní a nenechat jí vyklouznout z našich rukou skrze bezstarostnost a divoký amatérismus. Cédéčka mají dominující a spektakulární roli v naší propagandistickém show. O něco méně zážnou roli, ale těsně svázanou s hudebním průmyslem v mnoha ohledech hraje internet. Zde můžeme inzerovat naše produkty a více méně svobodně vyjadřovat naše názory k miliónům potenciálních příznivců. Až na jisté dětinské zneužívání chatových kanálů rozehrálo Hnutí své kybernetické karty extrémně dobře. Mladí průkopníci nacistického webového prostoru se snadno učili a za minimální náklady vytvořili ohromující nabídku NS, nacionalistických, revizionistických a skinheadských webových stránek. Zde nás omezuje doslova jen nebe. Nicméně je tu také „ale“. Dejte si pozor, aby vás zcela nesvedl kybernetický šarm. Přes všechnu svou slávu nemůže nikdy nahradit skutečné, často mnohem méně vzrušující, ale stejně tak často mnohem nebezpečnější aktivity přímo zde v realitě pozemského boje. Je snadné vybudovat virtuální Nový Řád, ale není to opravdu ničím víc než fantaskní verzí starých pohádek, digitální popis našich snů a nadějí. Mělo by vás to inspirovat, mělo by to přitáhnout zájem a následovníky. Ale je to stále jen prelud. Opravdová záležitost si žádá krev, pot, slzy, oběti a tvrdou práci. Jinými slovy nic pro slabochy. A pro válečníky, gladiátory a berserkery, které hledáme, neexistuje žádná zkratka, žádné virtuální náhražky - jen krvavá realita. To nás přirozeně přivádí ke konkrétnějším a riskantnějším záležitostem demonstrování naší přítomnosti a názorů na veřejnosti. Půl století historie psané vítězi 2. světové války a mediální pokrytí Z.O.G. přísluhovači mezi pisálky přímo naprogramovalo velkou část populace. Nejsme ani politicky korektní, ani hodní chlapíci v očích veřejnosti. Naopak jsme všeobecně chápáni jako nejhorší druh zla od časů hraběte Dráku. Ne všemi samozřejmě, ale ti, kdo mají tajné sympatie k nám, je dobře skrývají ze strachu před ztrátou společenské pozice a většina našich takzvaných příznivců stále váhá aktivně na veřejnosti demonstrovat světu své NS sentimenty. To neplatí pro

hrstku statečných srdcí. Existuje mnoho epizod malé skupiny chrabrých „nacistů“, kteří vedli boj s davem rudé chátry. Naše srdce krvácí pro tyto statečné, ale přesto musím říct, že jejich oběti byly ve většině případů zbytečné nebo dokonce kontraproduktivní. (To mohu čestně prohlásit, protože jsem se sám osobně účastnil několika takových nerovných bitev.) V tomto stádiu nebude veřejnost nacisty milovat. Tak by se jich měla alespoň bát. Ukázat veřejnou porážku - a nezáleží na tom, jak statečně jste vystupovali - není dobrá PR (public relations = prezentace na veřejnosti - pozn.překl.). Obávám se, že nikdo nemá rád poražené. A abych byl čestný, kdo jiný než politický masochista je přitahován krvavou porážkou? To je daleko od zasažení nepřítele a takové akce v harakiri stylu vlastně pomáhají budovat jejich sílu a sebevědomí. Spektakulární demonstrace a pochody by měli provádět lidé, kteří mohou vyvážit rizikový faktor. Přinejmenším bychom měli mít poctivou šanci vyhrát jakoukoliv pouliční bitku, která se může strhnout. To neznamená, že musíme nutně být v přesile (to dnes býváme zřídka), ale měli bychom mít (a většinou máme) přesilu agresivní vůle zvítězit. V předešlých letech se vše radikálně zlepšilo na této frontě s příchodem mladých bojovníků do našeho Hnutí. To je skutečnost, která by měla zahanbit pseudointelektuální kritiky skinheads a příznivců Combat 18! Účast na mítincích našeho Hnutí v posledních letech totálně zastínila WP koncerty. To je dobré i špatné. Dobré je, že koncerty mají kouzelnou sílu přitažlivosti a také - alespoň teoreticky - vytvářejí velké zisky pro naši věc. Ale příliš mnoho koncertů jsou podniky soukromé iniciativy skupinového druhu. Jinými slovy peníze získané z těchto akcí jdou z kapes nacionalistů do kapes šmelinářů. Mnoho organizací to nechá dopustit díky své vlastní neschopnosti připravit taková představení. V takových případech by se měly snažit zdokonalit vlastní jednání a dokud budou samy schopny, měly by žádat druh NS daně od těchto soukromých obchodníků. Koneckonců tito kapitalističtí „chlápci přes muziku“ získávají své peníze od našich lidí a zábavu od našich kapel. Přesně stejně jako musí zaplatit umělcům, tak by měli přispět částí zisků místnímu NS hnutí, které většinou poskytuje jak ochranu tak diváky a zákazníky. Současně s tím by se měly politické kádry aktivněji zapojit při aktuálních představeních. Koncert bez politického poselství za texty rockových hvězd je v nejlepším případě jednoduše neúplný a je v nejhorším případě ztrátou času. (Zažil jsem tzv. „vzpomínkové koncerty“, kde ani nebyl vzpomínaný mučedník zmíněn!) Blood and Honour Scandinavia nám v tomto ohledu ukázala cestu kombinací ohnivého politického agitátora s úchvatným zvukem White Power hudebníků. A pamatujte si, že nemusíte mít koncert, abyste přilákali lidi. Ve skutečnosti někdy vše, co naši kamarádi chtějí, je diskutovat o politice nebo v klidu uctít jednoho z našich hrdinů. A někdy vše, co byste měli chtít, je přilákat čistě politické kádry. To neznamená, že taková setkání jsou jakkoliv nudná. Pečlivě připravené vznešené prostředí s vážnou atmosférou nebo přímá politická manifestace s okouzujícími řečníky může být mnohem působivější a dojímavější než nejprofesionálnější a nejradikálnější rockový hudebník. Já osobně jsem byl svědkem obojího a rád bych se zvláště zmínil o pochodech Waffen SS v Budapešti organizovaných maďarskými skinheady, o oslavách Adolfa Hitlera a také mnoha náborových mítincích švédské NSF plus legendární pochody Rudolfa Hesse pořádané DNSB a Blood and Honour Denmark. A prosím vás, nezapomínejte na staré dobré akce, kde se naši lidé prostě setkají, vyměňují si názory, přivedou si přítele nebo přítelkyni nebo třeba zvědavé kamarády ze sousedství nebo z práce. Setkáte se v místní hospodě, kavárně nebo pivnici - nebo dokonce u vás doma; popijete trochu, pokecáte hodně (O.K., já vím, že někteří si rádi přehodí to pořadí...), poslechnete si WP hudbu a prostě máte pohodovou chvíli. To je taky propaganda. Mnoho lidí bylo přivedeno ke Hnutí jednoduše skrz společenský život, pevné kamarádství a společný cíl života. Samozřejmě takové základní události musí být následovány přímým vzděláváním a serióznějším aktivismem, ale nenechte vymizet tu trošku společenských aktivit. Je to potřeba, abychom udrželi lidi s námi a abychom udrželi vysokého ducha. Kamarádství je základní platformou všech revolučních sil. Teď jsme přímo prodiskutovali formy propagandy. Stejně tak důležitý je i obsah vaší propagandy a její směr. Které záležitosti by se měly zdůrazňovat, kterým se vyhnout, jak prezentovat naši věc a komu. Vaším cílem by v ideálním případě měla být celá bílá populace. To však není kvůli omezeným zdrojům ani

praktické ani možné. Už jsem vysvětlil, jak by se nacionální socialisté měli soustředit na organizování těch, kdo už sdílejí naše názory, ale - z nějakého důvodu - si zvolili, že se nebudou organizovat nebo odpadli. Pro tyto lidi je profesionální a pozitivní prezentace důležitější než téma samotné. Potřebují obnovit nebo přinejmenším posílit svou víru v možnosti a potenciál aktivní účasti. Proto se šablony, řečnické chyby a hysterické a často nepodložené nejasnosti dřívějšíka nesmí opakovat. Sít' je dobrým měřítkem pokroku a profesionalismu, kterých hnutí dosáhlo dnes. Stejně tak velké množství časopisů a většina céděček. Přirozeně propaganda směřovaná na jiné než NS lidi by měla být také dobře utvořená. Ale zde je obsah stejně důležitý, jako je důležitá kvalita. Při tom musíme mít na mysli jaký účel specifická propaganda má. Chceme získat nové členy, snažíme se o publicitu, získání nových sympatizantů nebo chceme vyhrát volby? Upsání se nových členů si žádá více než trochu propagandy. To je, a správně by měl být, dlouhý proces zahrnující jak propagandu, tak také vzdělávání a budování motivace. Ale prvním krokem je vůbec dostat se k lidem a někdy je publicita médií neúčinnější. Netvrdím, že všechna publicita je dobrá publicita, ale tisk má hlad po prodeji novin a „nacismus je (přinejmenším v jejich očích) skvěle prodávatelný. Trocha manipulování propagandy může být odměněna cennou publicitou ve zprávách. Přesto, že jsem si plně vědom, že je to nebezpečná hra, která se občas obrátí proti nám, věřím, že můžeme a měli bychom těžit ze „šokového účinku“ našeho politického radikalismu. Mistr tohoto manipulativního umění propagandy byl Commander (Velitel) George Lincoln Rockwell z Americké Nacistické Strany. Buď jak buď, nemůžete se samozřejmě spolehnout na Z.O.G. tisk jako na svou hlásnou troubu. V nejlepším vytvoří všeobecný zájem za cenu nepřátelství většiny. Ale ti, co patří do poslední kategorie, tak či tak těžko kdy najdou cestu do našeho tábora. Pro organizaci jako je Blood and Honour není souhlas veřejnosti nikdy cílem. Názory průměrných otroků Z.O.G. by neměly mít pro BaH žádný význam. Svou podstatou by měla svou propagandu směřovat na mládež způsobem ceněným mládeží a s poselstvím, které bude v souznění s nejradiálnějšími a nejnespokojenějšími frakcemi bělošské mládeže. Totéž se dá říct o všech nacionálně socialistických organizacích, ačkoliv by jejich posluchačstvo přirozeně nemělo být omezeno jen na mladé. Masová propaganda je opravdu jen pro populisty a nacionalisty, kteří chtějí reprezentovat za pomoci voleb. V těchto případech jsou přirozenými tématy propagandy ty, které strany hlavního proudu ignorují jako jsou přistěhovalectví, kulturní rozklad, NATO, Evropská unie atd. Populisté dají těmto záležitostem ekonomický podtext, zatímco nacionalisté mohou hrát na strunu ohrožení národní identity a svrchovanosti. Takové úsilí je, jak jsem dostatečněkrát uvedl, celkem marné. Ale pokud vám Z.O.G. zákony vaší země neponechávají žádnou jinou volbu, pak byste měli zkusit použít jakýkoliv vliv, který máte, abyste dodali NS podtext jakkoliv zjednodušenému poselství. Ať už adresujete vaši propagandu komukoliv, obecným pravidlem je nepoužívat vulgární a primitivní jazyk. (Z toho vylučuji WP hudební scénu, kde jsou texty zbarvené mladistvými instinkty a jsou vyjádřením politických emocí spíše než politických poselství.) Nejenže vás hrubost rychle dostane do konfliktu s cenzorskými zákony Z.O.G. proti „rasové nenávisti“, ale je to ve většině případů kontraproduktivní. Dokonce ani primitivové a ti, kdo slepě nenávidí, nepřijmou poselství podobné svým nejtemnějším snům. Nepotřebují předávkování, aby se obrátili. A poctivě, je tohle ten druh lidí, na které bychom se měli soustředit? Neříkám, že takoví lidé nejsou potřební nebo nejsou vůbec žádání. Přejde chvíle, kdy všechn intelektualismus a pěkné záměry musí jít stranou brutální síle. A je politická serióznost posuzována politickou vytříbeností? Ale obecně není ani potřeba, ani použití pro vulgarismus. Tím se netvrdí, že propaganda by neměla být radikální. Samozřejmě, že by měla. Ale radikalismus není totéž jako sbírka hanlivých slov a urážek. Stejně jako jsou nevyprovokované fyzické útoky na přistěhovalce kontraproduktivní a přinesou vám zatčení ze zbytečných důvodů, tirády nenávisti jsou prostě negativními signály. Přistěhovalectví je problém a je způsobeno zrádčovskými politiky utlačovatelského a vetřeleckého Z.O.G. režimu. Kritizujte tento fenomén a směřujte svůj hněv proti politikům. Oni jsou nepřáteli vaší země a rasy. Udělejte z nich také nepřátele vašich spoluobčanů! Židi jsou oblíbeným tématem naší literatury od zrodu

Nacionálního Socialismu . „Židovská otázka“ je extrémně politicky důležitá a povědomí o sionistickém nebezpečí je podstatné pro všechny nacionální revolucionáře. Propagandistická hodnota této záležitosti je však minimální. Lidé jsou obecně připravováni a programováni, aby cítili sympatie se Židy skrz masivní překrucování historických skutečností a potlačování politické reality. Bude-li nutné v naší propagandě zmínit „Vyvolené“, měli bychom je popisovat jako sionisty spíše než jednoduše jako „Židy“. Je to jak přijatelnější termín, tak lepší politický popis. Proto se zaměřujte na politiku spíše než na rasu a dokonce můžete obrátit obvinění z „rasismu“ proti kosmopolitním silám samotným. Pamatujte si - a ujistěte se, aby ani ostatní nezapomněli - že OSN (od počátku sionistický sen, který se splnil) označila sionismus za formu rasismu, a že je to ideologie, kterou stát „Izrael“ ospravedlňuje svou okupací arabských území; vyhánění, útlak a perzekuci semitských Palestinců. Propaganda může být hrubě a snad cynicky popsána jako nejpřitažlivější část naší ideologie. Mějte na paměti, že ačkoliv je prostředkem k cíli, bude sabotovat váš účel, nebude-li čestná a pravdivá. Jsme neustále intenzívně sledováni Z.O.G., tak se nenechte chytit při lži a hloupém zastrašování. Ani by vás nemělo laciné rozrušení oportunistem zdržet od vyslovení nepohodlných pravd, ani vás donutit vzdát se radikální víry. Prostě zatlučte hřebík a pryč s kladivem. Lidé vás uslyší a bude je zajímat, co to budujete. Nakonec váš nesobecký a idealistický příklad je nejlepším druhem propagandy!

Kapitola 4:

NÁSILÍ A TEROR

Citlivá kapitola, ale nikoliv tak podstatná a dominantní, jak věří naši nepřátelé (nebo alespoň jak jsou nakloněni věřit). Přesto by nemělo zůstat žádné téma, které se neprodiskutovalo a když zvažuji vážnost jeho důsledků, budu pečlivě našlapovat, abych nezavinil jakékoliv nejasnosti - ani pro přátele ani pro nepřátelé. Ve škole nás učili, že jen ti, kterým došly argumenty, používají násilí a hned jak jsme opustili učebnu, byla dobrá šance, že se zapleteme do nějaké krvavé rvačky kvůli nějakým mladistvým neshodám. Jinými slovy: teorie je jedna věc a realita jiná věc. Může to znít cynicky a určitě ne „politicky korektně“, ale existuje tak mnoho stupňů násilí jako je důvodů pro něj. Instinktivní násilí v sebeobraně je přirozeně obecně společensky nejpřijatelnější. Méně přitažlivé se může zdát sportovní násilí hooligans - individuální nebo v organizovaných skupinách. Totéž platí pro příležitostné pouliční násilí skinheads (které ve skutečnosti může být čistým bojem o přežití v pokračujících válkách gangů mezi anarchisty a přistěhovalci na straně jedné a vlasteneckými skinheads na druhé.) A motorkáři z MC (= motorkářských - pozn.překl.) klubů mají dlouhou tradici násilí ve všech podobách a formách. Je snadné pohrdat jimi a odsuzovat tyto lidi jako „nemyslní hrdlořezy“ a „zločinecké násilníky“. Ne tak snadné, ale zato mnohem konstruktivnější je přivést tuto agresivní energii k politickému užítku. Když je „opravdový vlastenec“, který si přeje uspořádat demonstraci, napaden krvežíznivým davem levičáků, pak jsem si jistý, že by si přál, aby bylo víc „hrdlořezů“ a „násilníků“ ve vlastním táboře. Kdo jiný by měl tvořit kolony našich bezpečnostních sil? Pak je tu ještě jeden druh násilí, který je, alespoň ve většině evropských zemí, obecně přijatelný, a to jmenovitě agresivní masové demonstrace. Jestliže farmáři ve Francii mohou násilně bojovat proti státnímu výprodeji a policejní brutalitě, tak by nemělo být nic morálně špatného na použití síly při obraně našeho národa a země. A jestli má nějaké násilí smysl, musí být silnější než násilí opozice. To je čistě logické, ale zdá se, že to musíme stále zdůrazňovat. Váhavé nejisté vystupování zapříčiní vaši porážku tak, jak to vaši organizaci vydá napospas těžkým botám vašich politických nepřátel. Rudí se spoléhají na násilí. Nikoliv proto, že nevěří své vlastní stupidní rétorice, ale protože násilí se ukázalo jako mnohem účinnější díky jejich početní převaze. A samozřejmě zřídka kdy skutečnost, že praští „nácka“ po hlavě, jim způsobí trable se zákonem, a spíše častěji než ne to z nich v tisku udělá hrdiny. Jak dlouho se necháme ponižovat a zesměšňovat těmito anarchistickými výtržníky, kteří dělají špinavou práci pro kapitalisty, komunisty a sionisty? Pacifismus je pro bláznivé snílky a genetické hříčky. Násilí jako

sebeobrana je přirozené a nezpochybnitelné. Ale pak se zase říká, že nejlepší formou obrany je útok. Takže kam nás to vede? Nikdo nepopře, že po celé ty roky od chvíle, kdy Adolf Hitler položil svůj život za naši rasu v berlínském bunkru, jsou nacionalisté a rasově uvědomělí běloši (a v této záležitosti také celá árijská rasa) v defenzívě. Není už nejvyšší čas bránit se bojem? To je jistě sugestivní argumentace, že? Snadno se to může vysvětlovat tak, že je čas popadnout zbraně a začít střílet na odvetu. No, to není ten čas! Až příliš mnoho statečných kamarádů zbavila Z.O.G. svobody kvůli tomu, že si hráli se střelnými zbraněmi a granáty. A já s rozvahou používám tohle slovo, protože v 88% případů nemluvíme o lidech, kteří používali zbraně, ale spíš je sbírají, schovávají je (ale zřejmě ne dost dobře!) nebo se s nimi pyšně proměňují a přitahují agenty Z.O.G. jako mucholapka mouchy. Ve zbývajících případech byla agresivní frustrace startovacím faktorem spíš než pečlivé revoluční naplánování. Výjimkami jsou samozřejmě The Order a několik dalších organizovanějších a dobře naplánovaných násilných útoků proti Z.O.G. režimu. Co se týče organizací otevřeně používajících násilí při svých operacích, myslím si, že Combat 18 není jen nejznámější, ale také jedna z velmi, velmi mála existujících. A i C18 je - přinejmenším nyní - nepříliš aktivní na operační frontě. Daleko více je organizací a jednotlivců, kteří MLUVÍ o revolučním násilí. Většina z nich je seriózní, ale existují mezi nimi nepochybně také nepřátelští provokatéři a falešné skupiny, které se snaží vlákat čestné vlastence do nelegálních situací a pak je chytout do pastí. Takových příkladů je nepřeberně. A naneštěstí serióznost není garantem ani inteligence ani skutečné aktivity nebo úspěchu. Ti, kteří si přece jen vyberou riskantní cestu aktivního spíše než teoretického ozbrojeného odporu, by si nejen měli dvakrát rozmyslet předtím, než se pustí do takových nebezpečných podzemních aktivit. Utajená buňka by také měla pečlivě plánovat své operace a vyhnout se jakémukoliv kontaktu s těmi, kteří se účastní legální části boje - pro svou vlastní bezpečnost, ale také proto, aby nedávali v sázku obyčejnou politickou práci tím, že budou tyto organizace spojovány s podvratným násilím a tím, co může být označeno jako terorismus. Co se týče stávajících NS hnutí a vlasteneckých stran, nemohou se samozřejmě účastnit, iniciovat nebo dokonce podpořit činy politického terorismu. Na druhou stranu patetické útoky jistých „umírněných“ skupin (z nichž bohužel některé nazývají samy sebe „BaH“) odsuzující akty přímé síly pro svou vlastní pohodlnou bezpečnost nejen zahanbují tyto zrádce, ale co hůř, rozdělují Hnutí jako celek. V tomto stadiu je podstatné mít jasný náhled na situaci ve které se nacionální socialisté a stejně tak bílí vlastenci nacházejí. Proto se sami sebe musíme zeptat na několik důležitých otázek. Co je terorismus? Je to pouze „šílený bombardér“ nebo guerillové skupiny převážející zbraně? Kdo jsou největší teroristé? Ti, kdo se promyšleně snaží neutralizovat naše občanská práva, omezit naši politickou svobodu, zesměšnit naše historické dědictví, pervertovat naši národní kulturu, zbastardovat naše lidi a vlastně vyhubit naši rasu? Nebo ti, kdo používají násilí, aby se bránili bojem, protože cítí, že jim nezbyla žádná jiná možnost? Média a jiné levicové instituce rychle oslavují jakýkoliv ozbrojený odpor pocházející ze své vlastní strany. Kurdové jsou utlačováni a proto mají právo se účastnit teroristických činů nejen v Turecku, ale také po celé Evropě. Stejně jako muslimští kosovští Albánci a Čečenci. A přirozeně každá skupina levicových indiánů v Latinské Americe. (IRA dokud v ní převažuje socialismus nad nacionalismem a Palestinci dokud nebudou vážnou hrozbou pro „Izrael“.) Dokonce i vraždící Rudé Brigády v Itálii a skupina Baadera a Meinhoffové v Německu (RAF - pozn.překl.) daly rudým radikálům jistý důvod k radosti. Ve skutečnosti po celém západním světě kážou komunistické a anarchistické okrajové skupiny šílenců o svržení kapitalistického systému. Jsou ponechány v klidu, zatímco jakákoliv nacionalistická skupina i když dává najevo, že odmítá násilí, je perzekuována, vyšetřována a zakazována. Zřejmým důvodem je, že nejenže tito levicovní pomatenci nepředstavují žádnou skutečnou hrozbu pro Z.O.G., ale jsou vlastně politickým davem Z.O.G., kterému je dovoleno pobíhat kolem a působit zmatek, aby se fyzicky zničila nacionalistická opozice. Příklad ze Švédska ukazuje přesně to, co myslím: Zatímco se v Helsingborgu konala soudní akce ministra „spravedlnosti“ proti třem BaH nacionálním revolucionářům za šíření White Pride hudby, rudí žháři spálili hudební studio nacionalistické rockové skupiny Ultima Thule v Nyköpingu. Když se

pravá ruka Z.O.G. snaží zbavit (a vlastně spálit) vlastenecká rocková CD, její levá ruka spaluje přímo zdroj cédéček! Co se stalo se svobodou pro umění? Jak se odvažují tito pokrytci bědovat nad symbolickým spalováním perverzní a podvrtné literatury ve Třetí říši, zatímco tito „jakoby demokrati“ aktivně nebo pasivně dovolují útlak kulturní svobody pod svou vlastní vládou? Jaký druh signálů Z.O.G. pachatelé posílají takovými činy? To je přímá pobídka k protiteroru. Jestli to není dost, tak co třeba tohle: Ono směřování k opravdové Evropské jednotě, „Židoevropské židnotě“ (v originále je to slovní hříčka: Jewropean Jewnity - pozn.překl.) bankéřů a byrokratů, kosmopolitů a zrádců se podílí na hysterické kampani proti Rakousku, protože si procvičilo své demokratické právo zvolit si vládu podle vlastního výběru (vsadím se, že Z.O.G. lituje, že Ostmarka teď není částí jejich Bundes - německé provincie!), zatímco ve stejné době akceptuje jakékoliv komunisty, pro - komunisty nebo postkomunisty v jiných evropských vládách a provádí multimiliardový opičí obchod s největší komunistickou diktaturou, jmenovitě s rudou Čínou. Jak jsem řekl, svádí to k flirtování s idejemi ozbrojeného odporu, teroristických akcí sabotáže a násilného svržení jha Z.O.G. A utlačovatelští vládcí dneška, kteří se podílí na rozličných stupních státem schváleného teroru, nemohou vinit nikoho kromě sebe za vypuknutí tzv. nacistického antiteroru. Morální odpovědnost leží pouze na těch, kdo potlačují práva jiných a ohrožují přímo existenci těchto lidí. Ať je to křišťálově jasné. Avšak, je moudré zcela se vzdát těch několika možností, které nám tzv. demokracie dává? Osobně si myslím, že bychom měli zkusit pracovat v rámci systému - v rámci rozumu. Existují principy a ideje, které reprezentujeme a u nichž nelze dělat kompromisy, ať už od nás režim žádá cokoli. A někdy jsou násilné činy v sebeobraně nebo jako nezbytná odvěta nevyhnutelné. Ale měli bychom se podle mě pokusit využít ty možnosti, které nám zákony dnešních dnů dávají. Jiní jsou pro jinou volbu. To se musí respektovat spíš než odsuzovat. Nikdo nemá zaručený recept na vítězství. Naproti tomu rebelové mohou poukázat na historii poválečného NS/nacionalistického hnutí, která ukazuje zdánlivě nekonečný řetěz neúspěchů. Ale ti, kdo si zvolí, že budou riskovat svůj život i život svých kamarádů ve zbrani a možná i nevinných obětí, mají velkou odpovědnost, kterou by neměli brát na lehkou váhu. Bez duševního tréninku a fyzické připravenosti nepřežijí tito lidé „šábes“, a ačkoliv můžeme obdivovat jejich hrdinství a iniciativu, tento obdiv nikdy nemůže nahradit ztrátu statečných kamarádů při úsilí o něco, co přišlo zcela nazmar. Tato knížka je především manuálem pro politickou práci, je napsána přívrženci a pro přívržence Blood and Honour. Není to plný manuál pro guerillovou válku. Ty jsou snadno dostupné od většiny organizací boje za přežití. Knihy na toto téma se pohybují od manuálů americké armády až po anarchistickou kuchařku. Proto nemám v úmyslu pouštět se do detailů ohledně válečných operací. Řeknu jen, že co se týče této záležitosti, existuje několik škol jednání. Jsou tu ti, kdo věří v relativně novou strategii Odporu bez vůdce (Leaderless Resistance), což znamená malé buňky nevelké skupiny nacionálních revolucionářů (včetně operací pro jednoho člověka), které vystupují nezávisle a napadají Z.O.G. systém přímými akcemi násilí anebo sabotáže. Název vymyslel známý americký NS rebel Louis Beam, který to popisuje následovně: „Naopak, POSLEDNÍ věc, kterou federální čmuchalové chtějí, pokud si v tom mohou vybírat, jsou tisíce různých malých přízračných buněk stojících proti nim. Je snadné pochopit proč. Taková situace je noční můrou rozvědky ve vládním záměru vědět vše, co jen mohou o těch, kteří jsou v opozici vůči nim. Federálové schopní shromáždit ohromnou sílu v počtech, lidském materiálu, zdrojích, rozvědné práci, a potenciálu v jakýkoliv čas, potřebují jen ohnisko na něž zaměří svůj hněv (např. Waco). Jediný průnik do pyramidově uspořádané organizace může vést ke zničení celku. Zatímco odpor bez vůdce nedává federálům jedinou možnost zničit významnější část odporu.“ Jiný známý americký nacionální revolucionář, náš kamarád John Metzger z WAR (White Aryan Resistance) to shrnul takhle: „Odpor bez vůdce je oblíbený název pro samostatné fanatiky, kteří si osvojili ideologii rasového a osobního přežití a připravují se ji uskutečnit jakýmkoli prostředky, jež si cíl žádá. Složitě organizace jsou v této době ztrátou času a peněz. Jednotlivec nebo malá buňka drží ve svých rukou velkou sílu. Potřebují Židi nekonečné mítinky, aby se jim sdělilo, že nacista je nepřítel? Potřebují vlci členský průkaz, aby ulovili jelena? Potřeboval

Unabomber (ekologický terorista Ted Kaczynski - pozn.překl.) uniformu nebo vlajku? Odpor bez vůdce není konečným produktem, ale je nejlepší během této fáze boje. Lidé se připojují k členským skupinám, aby pocítili sílu skupiny. Já říkám, jestliže nejste silní, neexistuje žádná skupina, která vás takovými učiní.“ Jiní tohle chápou jako zcela chaotické a neúčinné provokace proti ohromné Z.O.G. mašinérii moci. Dávají přednost operacím v armádním stylu klasické guerilly s ústředním koordinátorem a striktním velením „staré“ školy. (Na zajímavou a myšlení provokující kritiku odporu bez vůdce se podívejte do Resistance magazine , Winter 2000). Já sám jsem o tom diskutoval v článku v časopise Blood and Honour Scandinavia č.3 a došel jsem k závěru, že existují pro a proti na obou stranách sporu (překvapení, překvapení). Zdálo by se, že styl odporu bez vůdce je nejvhodnější pro zemi velikosti a povahy U.S.A. Amerika má dlouhou a hluboce zakořeněnou tradici akcí „strážců bdělosti“ (vigilantes), která prakticky neexistuje v evropských zemích. Obzvláště Nordické společnosti jsou mnohem menší a proto se v nich obtížněji operuje anonymní úderní síle. To neznamená, že ve skandinávských zemích nejsou pokusy sabotovat společnost individuální akcí. Rudí s tím začali na počátku 20. století a znovu používali tuto tradici (ačkoliv jiným způsobem) v šedesátých a sedmdesátých letech. V Norsku proběhly dost krvavé pokusy ze strany osamělých NS vlků v 70.tých a 80.tých letech, zatímco ve Švédsku nacionálně revoluční kamarádi, kteří nakonec skončili ve vězeňské organizaci Aryan Brotherhood (= Árijské bratrstvo - to je organizace, která ve Švédsku sdružuje NS aktivisty, kteří jsou uvězněni - pozn.překl.) spáchali několik teroristických činů podle teorie odporu bez vůdce. Pak tu byl proslavený případ Švéda tzv. Laser Mana, který střílel na dlouhou řadu přistěhovalců a jednoho z nich zabil. A vražda marxistického předsedy vlády Olofa Palmeho ve Švédsku mohla, nebo nemusela, být konečným aktem odporu bez vůdce. Ale kromě Palmeho vraha, což nás vede k domněnce o mocné organizaci stojící za jeho zabitím, byli všichni chyceni - ať už to byli rudí, modří nebo hnědí aktivisté. Také existuje riziko, že nacionalističtí vůdci propagují tuto ideu, aby se vyhnuli odpovědnosti nebo dokonce hůř, aby si „neušpinili“ své vlastní ruce. A je pravda, že švédský VAM (Bílý Árijský Odpor) nakonec zkolaboval kvůli nedostatku organizace a sklonu k odporu bez vůdce. Jejich aktivity byly spontánní a špatně připravené - příliš často jako výsledek momentální „inspirace“ spíše než pečlivé strategie individuálního válčení. Takže jaká je odpověď? Není to - jako většinou v životě - ani ano ani ne. V některých zemích lze odpor bez vůdce vysoce doporučit. V jiných, jako v Německu, se stal kvůli diktátorským excesům Z.O.G. nutností pro skalní nacionální socialisty. (Rote Armee Fraktion se mění na Braune Armee Fraktion přímo před frustrovanými důstojníky STASI!). Ve Skandinávii - obzvláště ve Švédsku a Dánsku - nyní existují dobře organizovaná NS hnutí, která znají své ztráty. Jsou připravena pracovat legálně, pokud je „demokracie“ nechá. Ale jsou také ochotná změnit svůj modus operandi, jestliže by se to stalo nutností. Jednota znamená sílu a dobře organizované hnutí silných jedinců zmnožuje tuto sílu svým počtem členů. Na druhou stranu, někteří kamarádi pracují nejlépe sami a jejich akce jsou takové povahy, že je potřebná úplná anonymita a žádná organizace za ně nemůže přijmout odpovědnost, aniž by navždy opustila svůj zákonný status. Minulý rok psaly noviny Washington Post, že anonymní samotáři, kteří se ukazují na mítincích, ale ne jako členové, poslouchají, ale nejsou sami slyšet - a pak provedou svou podvratnou a násilnou činnost, jsou podle FBI největší hrozbou pro společnost. Tito bílí vlci samotáři musí být respektováni a musíme je nechat lovit nejhorší nepřátele naší rasy. Neočekávají žádnou podporu a pomoc, ale zaslouží si naše uznání a pochopení. Jakou cestu si vyberete nezáleží na nikom jiném než na vás. Avšak, ať už pracujete v organizaci bok po boku se svými NS kamarády, nebo si zvolíte temnou a osamělou cestu individuálního protiteroru, měli byste vložit všechnu svou energii, celé své srdce a celý svůj rozum do vašich akcí!

Kapitola 5:

AKTIVISTA

Váš život nacionálního aktivisty je docela trochu jako putování v jedné z těch starých stolních deskových her. Když skáчете z jednoho políčka na další, musíte si často vzít kartičku, která vás buď vrátí zpátky na startovní bod, přinutí vás zaplatit peníze, sdělí vám, že máte čekat, vsadí vás do vězení, nebo - je-li pozitivní - dá vám další šanci házet kostkou, dovolí vám přeskočit dopředu nebo vás odmění nějakým jiným způsobem. Je to putování s mnoha nebezpečími a málo odměnami, které by vás případně přenesly až na konec - jako vítěze nebo, když se účastní mnoho hráčů, spíše jako poraženého. Potěšení je ve hraní, ale zvítězit je stále účelem této činnosti. A teď, abych vám řekl pravdu, ve hře života je odměn oproti nebezpečím a návratům zpět jen velmi málo. Předstírat něco jiného by bylo nejen falešné, ale i nesmyslné. Nepotřebujeme hráče, kteří nemůžou přijmout rizika a akceptovat neúspěchy. Šance na vítězství je také mnohem menší. Na druhou stranu prohrát ve stolní hře není nic velkého, zatímco prohrát v boji o moc není ničím méně než katastrofou, kde nikdo není druhý a kde dokonce i takzvaný vítěz případně prohraje. Život na zemi bez civilizačního, průbojného a stabilizujícího účinku árijských lidí není ničím než totální pohromou. Objevíte překážky všeho druhu, pokud se budete účastnit bělošské rasistické politiky. A největší hrozbou kamarádově politické „kariéry“ aktivisty nejsou ani rudí ani Z.O.G. Nejúčinnější neutralizátory naleznete ve vlastním okolí: rodiče, žena/manžel, přítel/přítelkyně, učitelé, šéf, spolupracovníci atd. Jedna věc musí být křišťálově jasná každému, kdo se chce účastnit našeho boje. Nikdy znovu nebudete žít úplně „normální“ život a čím víc se oddáte naší věci, tím méně normální bude. Tím není řečeno, že se váš život stane „nenormálním“. Prostě se jen musíte rozloučit se spoustou obyčejných možností kariéry, těmi „třinácti kamarády do tuctu“, tím přítelem nebo přítelkyní, kteří vás nejspíš milují víc proto, co od vás chtějí, než proto, kdo opravdu jste, a samozřejmě s ctihodností, na kterou vás vaši rodiče, snoubenka a vaši učitelé připravují. Nemůžete očekávat poklidný život v buržoazním smyslu toho slova. Ale budete žít skutečný život a co je důležitější: Smysluplný život! Je to smutným faktem, a obzvláště pro nás, kdo věříme v hodnoty rodinného života a chápeme principiální důležitost řádu a disciplíny, ale jednoduše musíte ignorovat každou dobře míněnou radu od vašich blízkých, abyste se vyhnuli nacionalistickým aktivitám. Když to neuděláte, odvažují se říct, že vaše motivace nikdy nebyla silná a stejně byste nevydrželi tlak budoucího boje. Mnoho rodičů zastrašuje všemi druhy represí a v některých případech dokonce úplným odmítnutím. Většinou to vychází z jejich ryzí starosti o vás a nebude to ničím víc než zoufalými, ale prázdnými hrozbami. V těch několika případech, kdy opravdu dojde k úplné roztržce, věřím tomu, že příčinou je starost rodiny jen o sebe jakožto správné občany spíše než o svého umíněnce a nespolehlivého syna nebo dceru. Co se týče přítele a přítelkyně a manžela a ženy, měli by vás milovat proto, kým jste a ne proto, čím jste. Dobrá rada: choďte na rande a vezměte si osobu, která sdílí vaše názory. Vztah je někdy dost obtížný i bez politického nesouladu. Veteráni našeho hnutí ví ze zkušenosti, že politicky smíšená manželství končí v tragédii a žalu po letech ničivých kompromisů z obou stran. Když dojdeme k našim politickým nepřátelům, ti nemají proti nám žádné opravdové argumenty. Samozřejmě se pak mohou obrátit k fyzickému násilí, ale většinou stačí vnést pocit strachu mezi své oponenty. Mnoho kamarádů, kteří přežili tlak ze strany svých milovaných, zkolabují z tohoto paralyzujícího strachu, když tisk zveřejní jejich jména a - Bůh chraň - obrázky ve spojitosti s nekonečným mediálním řetězem odhalení „nacistů“. A co? Co se může stát? Ano, v několika případech skončil jejich dvojitý život a jejich tajemství byla vynesena na světlo. Přijdete o členství v odborech, pryč jsou povrchní známosti, někteří idioti se na vás budou zle dívat. Znovu říkám: a co? O.K., existuje riziko, že ztratíte práci. Ale jen tak z ní neodcházejte; bojujte a sežeňte si dobrého právníka, aby pro vás získal tučné odstupné. Stále ještě máte nějaká práva a ačkoliv vládne Z.O.G., stále musí dodržovat zákony, které mají svůj původ v árijském pojetí spravedlnosti. Buďte stateční a jedněte jako běloši, které, jak říkáte, reprezentujete! Nikdy se neplazte a nikdy je nenechte vzít vám vaše práva bez boje. Lidé všeobecně obdivují statečnost a respektují zásadové lidi. Stejně jako se naši nepřátelé obávají takových povahových rysů. Ať máte jakékoliv politické názory, zjistíte, že v dlouhodobém ohledu jste hlavně posuzováni podle svého osobního chování. Skrz poctivost a čest, slušnost a nebojácnost překonáte nejnegativnější

účinky jakéhokoliv mediálního odhalení. Ve Švédsku použila spojená Z.O.G. média výjimečné prostředky k, jejich slovy, „zastavení vzrůstajícího přílivu fašistického násilí“. Odhalení 62 vůdčích nacionalistů ve Švédsku čtyřmi největšími deníky mělo podle předpokladu rozdrtit Nacionální Socialismus v této zemi. Naproti tomu to zapůsobilo jako zdravý očištný proces, který odfiltroval slabochy a zbabělce, kteří opustili nezlomné tvrdé jádro, jemuž ztráta jakékoliv „vážnosti“ nebo zaměstnání pouze dodala více motivace a času věnovat se politickému boji. Ačkoliv věřím, že hlavním účelem této mediální kampaně bylo vydělat peníze na zvědavé veřejnosti, jakékoliv ryzí naděje, že mediální krkci museli posloužit „antifašismu“ byly zničeny vlastním výsledkem tuctu nebo kolika článků hysterických vetřelců. Vlastně by si všechny země měly vyzkoušet to, co se stalo na stránkách švédských Z.O.G. novin. Pak by už NS hnutí nebylo zamořeno nečistými elementy, které pro osobní důvody zdržují Hnutí anebo by později zapříčinily těžkosti nebo přímo zničení našeho boje. Noční můra těch, co předstírají, šmelinářů, umělců sraček a popových hvězd by byla požehnáním pro naše Hnutí! Samozřejmě existuje také základní strach z násilí, který se mnozí musí naučit překonat. To není žádná ostuda. Většina lidí - dokonce i mezi naší většinou - nejsou pro násilí a vlastně na něj ani nejsou zvyklí. Jejich povaha může být nenásilnická, ale od přirozenosti mají všichni zdravý lidský instinkt pro násilí. Ten může rychleji vyjít na povrch u jistých jednotlivců a stejně tak ras, ale každá geneticky zdravá osoba odpoví násilím, když je její život v sázce. Dokonce i nejmírnější stvoření přírody se obrací k násilí, jsou-li zahrnuta do rohu. S tím mohou intelektuální studie udělat jen málo, kromě toho, že možná poukážou na ideologický případ násilí v jistých situacích. Člověk jen musí překonat svůj strach tréninkem a nácvikem. A to znamená účast na aktivitách, které mohou skončit násilnou konfrontací. Zde je absolutně podstatná plná podpora veteránů a pevné kamarádství spolubojovníků. Všichni jsme kdysi byli „nováčky“ a je to na zocelených kamarádech, aby to neskončilo jen u toho. Myslím si, že jen málo jednotlivců si zvykne na násilnou stránku politiky, ale měli byste se pokusit naučit žít s tím. Protože v naší situaci je to vlastně smutný fakt života. Tím netvrdím, že by všechny naše kádry měly být poslány na bojiště pouličních demonstrací a pochodů. Musíme si uvědomit, že někteří lidé prostě nefungují dobře v takových situacích, a samozřejmě je tu prvek bezpečnosti. Jsou mezi námi ti, kteří mohou dosáhnout mnohem více pod pláštěm anonymity. To není pokyn ke snadnější cestě jak se vyhnout potížím. To se týká těch v citlivých zaměstnáních a pozicích, které jsou přínosem našemu Hnutí, jako jsou právníci, soudci, policisté, úředníci, bankéři, novináři atd., stejně jako infiltrátoři v utajení. To byl celá léta nepříjemný střet zájmů uvnitř Hnutí. Vůdcové jen těžko přijímali, že někteří kamarádi dávali přednost soustředění se na své vzdělávání anebo kariéře spíše než účasti na spektakulárních politických kouscích. Příliš často byl tento skepticismus motivů hlásán. Když nadějný nacionalista nalezl úspěšnou pozici v životě, zmizel rychle z dohledu. Jak to sarkasticky shrnul můj přítel: „Nikdy nevidíš ve Hnutí nikoho, kdo má Porsche!“ Přesto se i někteří z těchto zřejmých odpadlíků dál v nitru drží své víry, dokonce i když jsou o tom tak zticha. Jinými slovy jsou nevyužitým přínosem věci. Je na Hnutí přesvědčit je, že je to v jejich i našem zájmu, aby byli nějakým způsobem užiteční. Kontakty na vysokých místech nejsou nikdy špatné a v našich kruzích jsou řídké, když to řeknu jemně. Proto je potřebujeme zlepšit nejlíp jak umíme. Ještě lepší je, když Hnutí může sledovat od samého počátku vzdělávací a profesionální kariéru svého přívržence. Já vím, že je to jemná a často marná práce, kde riziko neúspěchu - buď odhalení nebo odpadnutí od nás - je veliké. Ale odměny v úspěšných případech jsou pak větší. Potřebujeme kontakty v policii a soudním systému z jasných důvodů, potřebujeme vnitřní kontakty v tisku, aby lépe prezentoval naši věc, potřebujeme kamarády s vojenským vzděláním pro možnost budoucího ozbrojeného konfliktu a tak dále. Ale stejně tak potřebujeme starého dobrého politického vojáka. Bez něj/ní je všechno ostatní plýtvání energií. Tato kategorie kamarádů bude vždy dominovat, a proto je hlavním cílem tohoto polního manuálu. Není účelem této kapitoly říkat vám přesně, co máte dělat. To závisí čistě na vašich schopnostech a na tom, čemu dáváte přednost. Co se po vás však žádá je, abyste do toho vložili všechno své úsilí, energii a dovednosti. Už nemáme místo pro ty, co to mají jako koníčka, pro politiky na půl úvazku a

víkendové válečníky. Tito lidé byli břemenem Hnutí už příliš dlouho. Ale protože tohle je manuál pro BaH a NS aktivisty, je jen správné, dáme-li vám nějaká vodítka různých forem aktivit, ze kterých si můžete vybrat. Jestliže smysl vašeho zaměstnání tomu neodporuje, pak byste se měli organizovat! A dokonce i když vám to vaše práce znemožňuje, měli byste si udržovat opatrný, ale stálý kontakt s Hnutím. Jeden účinný, ale diskretní způsob jak to udělat je s pomocí mnoha NS/WP/BaH webových stránek. Ale obecným pravidlem je být organizován. Existuje takový výběr organizací a aktivistických úrovní, že máte více než dostatečné možnosti si z nich vybrat. V rámci hnutí Blood and Honour není vedení tak striktní a organizační formy jsou mnohem volnější než u většiny jiných NS skupin. Což však neznamená anarchii nebo že se od vás nic nevyžaduje. Naproti tomu se BaH spoléhá na vaši osobní iniciativu založenou na jasném nacionálně socialistickém přesvědčení. Protože jde o mládežnickou organizaci s hudební scénou jako hlavním lákadlem a dominantním propagandistickým nástrojem, jsem si dobře vědom mnoha rizikových faktorů. Alkohol, hvězdné manýry a zisky jsou hlavními pokušeními, která zničila až příliš mnoho potenciálních dobrých nacionalistů. Král alkohol byl vždy vítaným a ctěným hostem v našich kruzích už od dob drsných a výtržnických německých SAmanů až po skinheadské davy dneška. A že jde o fenomén omezený jen na nižší úroveň Hnutí je jednoduše mýtus. Elitní vojáci SS, stejně jako vůdci strany, byli pod vlivem alkoholových podnětů. Adolf Hitler byl abstinent. Taky byl vegetarián. Ale der Führer byl jedinečný a já nejsem jeden z těch, kdo jsou principiálně proti alkoholu. Neustálý tlak na naše kádry potřebuje bezpečnostní ventil a pro mnoho lidí je jednoduše prostředkem nezbytné relaxace. Samozřejmě příliš mnoho může být prokletím, ale taky jsem viděl lidi, kteří z podivných ideologických důvodů zcela odmítali alkohol po delší čas, jen aby pak prožili nějaké nervové zhroucení, které způsobilo mnohem víc osobní a politické škody než by způsobila normální spotřeba alkoholu. Shodněme se na tomhle: Když se rozhodnete požívat alkoholické nápoje, pak to musí mít svůj čas a místo - a míru. Říká se, že vše je relativní. Hvězdná sláva určitě je. Naneštěstí, ačkoliv jich není mnoho, stále je tu touha po slávě a štěstí dokonce i mezi našimi omezenými počty rock'n'rollových hudebníků. Naposledy ty organizace, které donedávna akceptovaly nároky a požadavky jistých „hvězd“, vyčistily svou scénu a zastavily aroganci a nerozumné požadavky na autorské honoráře. Na druhou stranu horlivost některých nacionalistických (?) nahrávacích společností s hotovými penězi ve svých umaštěných rukách, jen aby získaly WP rockové hvězdy pro sebe, často podporují sebeúctu a finanční žádosti umělců bez ohledu na míru a možnosti. Jste-li WP umělci, prosím, pamatujte, že účelem vaší aktivity je propagovat naše poselství bělošského rasového nacionalismu, bavit a inspirovat naše vlastní lidi a vydělat také peníze pro Hnutí. Jestli to děláte pro peníze, navrhuji vám, abyste zkusili mainstream (hlavní proud) a uvidíte, jak daleko vás to zavede, než se utopíte v jeho kosmopolitních stokách zničených iluzí a snů. Jestli to děláte pro slávu, měli byste vědět, že vaše publikum si vás cení za poselství, která přinášíte a radost, kterou mu dáváte jako kamarádi nacionální socialisti. Samozřejmě, že byste měli - jestliže je to možné - být odměněni za svůj čas a úsilí, ale stejně jako ostatní, kteří dělají to, v čem jsou dobří, aby přispěli naší věci, nemůžete prostě očekávat zvláštní VIP zacházení. Ian Stuart udělal pro naše Hnutí víc než většina a určitě víc než kterýkoliv jiný White rocker. Nikdy neměl namyšlený postoj, nikdy finančně nezbohatl ze své neocenitelné práce. To je váš idol, ne Elvis Presley nebo Rolling Stones! Pokud opravdově věříte věci o které zpíváte nebo pro ni hrajete, pak by uspokojení z toho, že jste dosáhli k „masám“ a motivujete je pokračovat mělo být samo o sobě největší odměnou. A naneštěstí dnes existuje spousta umělců, kteří to chápou. Je jim zle a jsou unaveni z požadavků primadon a šmelinářů, které se objevily po tragické smrti Lana. A teď podle toho hrají! Jejich texty jsou nekompromisní, jejich volba nahrávací společnosti je politická a žádají spíše respekt a podporu než zlato a třpyt. Samozřejmě oni také riskují perzekuci Z.O.G.- jako my všichni. Ale proč by na nich mělo záležet víc než na nás zbývajících? Jako White Power umělci děláte pro Hnutí skvělou práci, cestujete po bělošském světě, potkáváte inspirované a vděčné publikum a sdílíte radost a entuziasmus svých bratrů a sester ve zbrani. Proč by tohle někdo riskoval pro finanční zisk a patetické popové hvězdné zacházení, nebo se toho vzdal kvůli

nepodloženému strachu, je za hranicemi mého chápání. A jsem si jist, že totéž platí i pro vás, moji kamarádi čtenáři! Takže pokud máte talent a poselství, popadněte mikrofon, kytaru nebo paličky a začněte šířit zvuk White Pride a Power. Z důvodu svého vlastního uspokojení, ano; ale ještě víc z důvodu nacionální revoluce a budoucnosti naší árijské rasy. Pak tu máme v Hnutí lidi okolo muziky. Je to snadný život, když vyloučíte politiku z vaší motivace. Ale pak - svou vlastní volbou - nemůžete skutečně očekávat, že vás budeme akceptovat. Naopak bychom vás měli chápat jako parazity, kterými jste a tak s vámi i zacházet. Pochybuji, že si kterákoliv z těchto temných osobností najde čas číst tuto knížku (ačkoliv, Bůh ví, jestli si jí nedávají do svých prodejních katalogů na křídovém papíře!) a ujist'uji každého, že není napsaná pro kapitalistické infiltrátory našeho Hnutí. Spíše je - kromě mnoha jiných věcí - míněna jako varování proti nim a proti všem, kteří oslabují naši věc kvůli svým pohodlným zájmům. Tím netvrdím, že všichni ti, kteří mají co do činění s produkcí, distribucí a prodejem White Power rocku jsou podvodníci a zloději. Mnoho z nich chápe proces produkce a prodeje jako vynikající způsoby získávání financí pro Hnutí. Jiní, ačkoliv se řídí vlastní iniciativou, nám pomáhají peněžními i hudebními příspěvky. Potřebujeme mezi námi profesionály také na poli obchodu. Pokud máte takový talent, měli byste buďto kontaktovat ty nahrávací společnosti, které už existují (nejlépe v našem vlastním Hnutí) nebo byste měli pečlivě zahájit vlastní distribuci WP zboží mezi svými místními kamarády - a pak začít odtud. Znam několik lidí, kteří z takovýchto menších aktivit vybudovali světově rozšířený obchod. Jen se ujistěte, že vaše srdce a přesvědčení, nikoliv hrabivost a prospěch, jsou dominantní podnětnou silou. Protože vím, jak důležitým se WP hudební průmysl stal na NS scéně obecně, rád bych se chvíli zdržel u aktuálního stavu „show“. Jak už jsem dříve ukázal, naše masa není - pro dobré i zlé - obdařena přílišným obchodním talentem. Přesto je nutné alespoň zkusit rozjet prodej v obchodnickém duchu. Příliš zřejmý amatérismus ponechává otevřenou zlatou bránu prospěchu pro šizuňky a šmelináře. Jestliže se zabýváte zásilkovou službou, měli byste se na tu práci soustředit a udělat si pravidlo z toho, že sloužíte svým zákazníkům. Může se zdát zbytečné na to poukazovat a ve většině obchodních operací je to samozřejmá věc. Avšak my jsme zatíženi nedostatkem lidských sil a také sabotováním Z.O.G. ve všech formách a způsobech - od cenzury zásilek až po krádeže pošty. Hanba těm zákazníkům, kteří to ignorují nebo jim to je jedno a dělají si nerozumné požadavky na služby nebo šíří nefér kritiku. Ale hanba také těm obchodníkům, kteří tato fakta ignorují. Když vedete prodejní operace, tak to není hobby. Můžete tím vytvořit velké sumy peněz, peněz pocházejících z kapes našich politických vojáků a - alespoň zčásti půjdou (nebo by měly!) jít na chod Hnutí, zdroje, které provokují vztek a akce Z.O.G. Jinými slovy, vyžaduje si to vaši plnou pozornost. Když rozešlete prodejní katalogy, snažte se mít věci, které nabízíte v zásobě. Když vám přijdou objednávky, snažte se jim vyhovět jak nejrychleji můžete. (Zdá se, že neexistuje konec omluvám používaným k vysvětlení lenosti v této záležitosti. Společně jim všem je to, že jsou právě tím: omluvami, omluvami a ničím víc!) Veďte si přesné, ale bezpečné soubory a knihy a buďte si vědomi toho, že harddisk vašeho počítače určitě není dobrým místem, kde je uchovávat. Používejte doporučenou poštu! Což se zdá být vrozeným rysem zlomyslnosti mezi příliš mnoha nacionalisty, zpomalují rychlost našich operací. A pošlete doporučeně důležité dopisy a cenné zásilky. Pak alespoň máte stvrzenku, jestliže Z.O.G. agenti zkusí ukrást vaše zásilky. Buďte opatrní ohledně zpátečních adres, které jsou příliš rozpoznatelné - obzvlášť když zasíláte NS zboží do zemí jako je Německo (kde dokonce mohou být důležité i tajné adresy ze stvrzenky). Jestliže je obsah velmi kontroverzní nebo příliš cenný, úplně vynechte informaci o odesílateli. A poslední, ale ne nejméně důležitá věc: udržujte si obchodnický postoj k penězům, které přijdou. Nejsou pro vás jako kapesné, ani by neměly odplynout pryč na nějaký úplně odlišný projekt - je jedno jak zasloužilý. Když jste poplatili všechny nutné výdaje - včetně platů - použijte kapitál jako novou investici, buď na zboží nebo vybavení, které učiní vaše operace méně závislé na ne NS byznysu. Strávili jsme velkou část místa na rockovou sekci. To neznamená žádné zvláštní upřednostňování ze strany tohoto autora. Znamená to jen, že tato sekce reprezentuje velkou část NS a nacionalistických aktivit dneška a obzvlášť těch v Blood and Honour, ať se vám to líbí

nebo ne. Proto je nutné ujistit se o správném chodu této dominantní propagandistické mašinérie. Většina z vás však bude mít pouze okrajový vztah k WP hudební scéně. Kupujete si a posloucháte cédéčka a asi navštěvujete některé koncerty, to je vše. A je to záležitost, která není žádnou nutností. Nemusíte mít rádi rockovou hudbu nebo vypadat jako skinheadi, abyste byli částí naší NS komunity. To, co se počítá, jsou vaše názory a ochota pracovat a obětovat se pro tyto názory. Jako příznivci BaH anebo členové nějaké NS organizace nebo nacionalistické strany byste si měli uvědomit, že ty dny, kdy byl přijímán každý a tolerováno cokoli, jen aby bylo hodně členstva, jsou pryč - alespoň v nacionálně socialistickém prostředí. Očekává se od vás, že budete jednat tak, jak kážete a žít tak, jak učíte. Pamatujte si, že na nás stále míří hledáček nepřátelského tisku a chlapi v modrém (fízlové - pozn.překl.) bdělým okem sledují všechny naše aktivity. To není žádná omluva pro nečinnost, pouze připomínka, že byste měli používat svůj mozek stejně tak jako svou odvahu. Jestliže jste vůdčí, známá postava ve Hnutí, pak jsou tato vodítka přirozeně ještě důležitější. Jsem si plně vědom toho, že se mohou vyskytnout situace, kdy se zákony Z.O.G. prostě musí ignorovat. V takových případech by se člověk měl snažit nedávat v sázku celou skupinu. Jen ti s dlouhou zkušeností a nejtvrdější psychikou by na sebe měli brát takové úkoly. A zde samozřejmě nediskutujeme o náhodných útocích proti přistěhovalcům nebo nesmyslném fotbalovém násilí. Takové akce jsou zcela kontraproduktivní. Místo toho se soustřeďte na naše politické nepřátele. Kolik potenciálně dobrých kamarádů, kteří nehijí ve vězení, plýtvá časem na bezvýznamné akty násilí namířené na cíle bez politické hodnoty? A pokud jste tzv. hooligans, ptám se vás: Jste ochotni vzít na sebe stejné riziko fyzické konfrontace na politických demonstracích jako na fotbalových ochozech? I pokud odpovíte ano, naléhám na vás, abyste si znovu ujasnili své priority. Hooliganismus je přinejlepším brutální formou fyzického a mentálního bojového výcviku. Při nejhorším je to zmenšená verze krvavých bratrských válek ze dřívějších, kde bílí fanoušci bojují proti sobě kvůli nějakému týmu, který je pravděpodobně kontrolován sionistickými finančníky a nejspíš používá a propaguje barevné hráče. Také existuje vnitřní hrozba, o které musíme pojednat. Není to otázka nepřátelské infiltrace, ačkoliv to je často nejlepší zbraň nepřátelských agentů, když se jim daří proniknout do našeho Hnutí. Je to rakovina, která požírá organizace zevnitř a byla příčinou pádu mnoha opravdu velkých nacionalistických stran. Mám na mysli zhoubné pomlouvání, které pronásleduje naše Hnutí po desetiletí. Diskrétní našeptávači za zády kamarádů vlastenců, nepodložené klepy se sborově šíří, zlá obvinění, která nikdy nedosáhnou výš než je přízemní úroveň. Jsou nacionalisté více náchylní k takovému kurvení a hašteření? Těžko říct, ale okolí je určitě živnou půdou pro všechny druhy šíření fám a tvoření pomluv: Uzavřený okruh lidí pod stálým tlakem a útoky, širší okruh lidí, kteří spíš politikají než dělají politickou práci a kteří vysvětlují svůj nedostatek entuziasmu a aktivismu pohodlným pomlouváním maskovaným jako „konstruktivní kritika“. A pak je tu samozřejmě klasická a vždy se objevující závist na ty, kteří jsou ve svých aktivitách úspěšní a žárlivost na ty, kteří mají více politického vlivu. Toto je vraždící nemoc stejně tak účinná jako štěnice strachu. Setkal jsem se s tím od samého začátku mé politické práce (začal jsem mladý a už to nějaký čas dělám...) a našel jsem to všude, kde jsem byl (a byl jsem skoro všude po NS scéně). Stále to pokračuje, odvádí to od nás dobré lidi a otravuje myšlení jak šířitele drbů ve straně, tak jeho posluchačů. Samozřejmě tomuto druhu duševního upírství se daří při nezdarech a v těžkých časech. Ale když se dosáhne pokroku, rychle změnil svou povahu ze zlomyslné „kritiky“ na závistivý boj o moc. Ačkoliv se to zdá být neřešitelná situace, je to prostě něco, s čím nemůžeme dále žít. Tato sebevražedná činnost musí být vymýčena z našeho středu. Naléhám na vás, abyste přestali naslouchat oněm skandálními povídkám neurčitých obvinění proti svým kamarádům a reagovali proti ranám do týla svých vůdců. Řekněte takovým šířitelům nenávisti, aby dokázali svá obvinění nebo sdělili svou nespokojenost přímo lidem, kterých se to týká. Vy víte, že cokoli jiného není určitě jen neárijské, ale také je to přímá sabotáž a zrada Hnutí. Proti tomu existuje jen jeden lék a tím je maximální dávka věrnosti a cti. Jsme politickými vojáky v duchu legendárních legií SS nebo jsme parta kurev, která plýtvá časem a ruiny své vlastní organizace pomluvami jako na orientálním bazaru? Omlouvám se, že jsem možná

vykreslil temný a chmurný obrázek života v NS Hnutí. Protože jde o polní manuál, je účelem této knížky vést vás k účinnému zapojení se, ale také vás naučit jak se vyhnout problémům a obejít nebezpečí. Patřím do nacionalistického hnutí asi 75% svého života a nelituji své účasti. Ale přeji si, abych byl býval udělal některé věci jinak - jak pro sebe samého, tak pro pokrok naší věci. Zažil jsem hodně legrace a vzrušení a čestně cítím, že jsem završil nějakou užitečnou práci v náš prospěch. Ale musím připustit, že spoustu času jsem také promarnil na hloupé projekty a stupidní lidi. Nechci, abyste udělali stejné chyby. Kdybych měl býval knížku jako je tahle v mém politickém dětství, možná bych se býval uchránil od mnoha problémů a soustředil se víc na věci, na kterých opravdu záleží. Takhle alespoň mé chyby budou mít nějaký pozitivní účinek, když poslouží jako ponaučení těm, kdo nyní stojí na prahu aktivního politického boje. Nedávno se mě nějaký novinář zeptal, jestli se necítím špatně kvůli tomu všemu obtěžování a problémům vyplývajícím z mé politické angažovanosti. Odpověděl jsem, že opustit své vlastní názory, nereagovat, když se vše odvíjí hrozně špatně, nechat svou kulturu, aby byla rozvrácena a můj lid, aby byl vyhlazen bez toho, že bych pohnul prstem, to by mi způsobilo cítit se hůř než z čehokoliv, co na mě političtí nepřátelé mohou uvrhnout. Věřím, že to také cítíte stejně. Nemůže být v životě větší uspokojení než vědět, že jste odpověděli na volání svých předků a bojovali, abyste zachránili budoucnost svého lidu. Navzdory vzrůstajícímu přílivu kosmopolitního teroru stále více a více árijců povstává a brání se bojem. Tím, že se připojíte k jejich boji, váš život získá smysl v nejhlubším významu toho slova. A vy budete sdílet poslání a osud se svými soukmenovci bílými válečníky - společenství kamarádství a společného účelu v životě: přežití a prosperitu naší árijské rasy. Taková angažovanost má daleko od smutku a sklíčenosti; naopak je to radostná a slavná bitva bojovaná zářícím rytířstvem naší posvátné krve.

Kapitola 6:

BUDOUCNOST

Ve své knize „Blood and Honour: Cesta Vpřed!“ jsem diskutoval budoucnost našeho boje v obecných termínech a uzavřel jsem vše tím, že máme šanci na úspěch. Ale bude to žádat vše z naší odvahy i rozumu, Boží požehnání a ten zrádný kousek čistého štěstí! V této knize jsem se snažil dát některé konkrétnější rady o tom, jak se méně spoléhat na štěstí a jak pokročit vpřed díky vlastním zdrojům. Přesto neexistuje způsob, jak bychom mohli izolovat náš boj od reality světa politiky a mocenských struktur. V budoucnu budeme nejen nuceni operovat na mezinárodní úrovni, ale také utvořit zcela nové aliance a zvolit zcela novou taktiku a strategii. Mozky jsou důležitější než kdy dřív, ale stále se neobejdeme bez potřeby staré dobré tvrdé práce a statečnosti. Žijeme v čase velkých změn, většinou k horšímu. Avšak existují některé signály reakce proti sionistickému Novému Světovému Řádu (New World Order). Jsem si plně vědom faktu, že Jörg Haider z Rakouska je laciný podvodník, ale také je fakt, že jeho postoj proti internacionalismu, jeho prorakouská kampaň a jeho přinejmenším sympatizující poznámky o Nacionálním Socialismu mu získaly náklonnost národa Adolfa Hitlera spíše než jeho patetické omluvy, které měly uspokojit světové společenství. Stejně tak je Vladimír Žirinovský v Rusku. Ano, já vím, že jeho zázemí je pochybné a vím, že ho jeho ruský imperialismus příliš často zavádí pryč. Ale znovu, je to jeho radikální a rasový nacionalismus, který ho drží v Dumě - navzdory politickému odsouzení k smrti tolikrát ohlašovaném sionistickými médii. Podobné příklady vládní nebo alespoň politicky vlivné opozice k sionistickému Světovému Řádu naleznete v Srbsku, na Slovensku a v Bělorusku. Bohužel také tu je několik vážných nezdarů. Smrt prezidenta Tudjmana v Chorvatsku otevřela tuto zemi sionistickým podomním obchodníkům Nového Světového Řádu a profesionální oportunisty byl rychle zvolen na základě slibů o požehnáních ze strany EU a přísahal pod dohledem putující české židovky Albrightové. A v Srbsku byli zastřeleni vůdci milicí Arkan a srbský ministr zahraničí skrytou rukou politického gangsterismu. Podložená domněnka a takřka oficiální obvinění v Srbsku je, že západní blok pokračuje ve své vyhlazovací válce v ulicích srbských měst. Ztráta Kosova,

kolébky Srbska, ve prospěch albánských muslimských imperialistů byla přirozeně politickou porážkou tragických rozměrů. Avšak skutečnost, že je válka zase zpět v Evropě porušuje status quo zavedeného řádu a otevírá brány dlouho potlačovaných agresí a také nové politické konstelace. Totéž platí pro ruskou kampaň proti muslimským teroristům u jižních hranic. Smutnou zprávou může být, že komunisti v Rusku jsou znovu silní, ale dobrá zpráva je, že jejich hnací silou dneška už není starý kosmopolitní duch Marxe a Lenina, ale ruský nacionalismus a silný antisionismus (jejich vůdce dokonce používá zcela určitě ne příliš košer termín Z.O.G.!).

Ve skutečnosti je v Rusku, ať budoucnost ukáže stojí-li to za to, narůstající rudo - hnědé politické spojení, kde nacionalistická politika nejen spojuje tyto dvě strany, ale váže toto spojení jako všemu dominující element. Je to na kamarádech nacionalistech mimo Rusko, aby udržovali kontakty se svými ruskými druhy a ovlivnili tam nejlepší „fašistické“ síly tak, aby se tento nacionalismus nevyvinul v klasický šovinistický imperialismus, ale aby byl použit ve prospěch Ruska - a také zbytku Evropy! Na menších a méně krvavých, ale stále důležitých politických scénách musí být zformována nová spojení, aby se zabezpečila naše okamžitá politická budoucnost. Mám na mysli hrozby zákazů a cenzorských útoků na internet. Zde musíme jednat velmi racionálně a pragmaticky, dát stranou naše dlouhodobé aspirace, abychom přežili dnešek. Jak libertariáni (z principiálního důvodu), tak inteligentnější elementy v táboře rudých (z podobných důvodů jako my) odmítají Z.O.G. požadavky politických zákazů proti nacionalismu a snahy omezit svobody kyber prostoru. My zoufale potřebujeme tyto svobody a musíme použít všech našich možných kanálů, abychom zachovali tok volných informací nenarušený divokými cenzory Z.O.G. Aby přežilo a dosáhlo pokroku, potřebuje NS Hnutí především sílu vůle. Lidskou sílu už máme. Musíme pouze pracovat na sjednocení našich sil a vést je správným směrem. To není jednoduchý úkol, jenně řečeno. Ale zde můžeme hodně dosáhnout tím, že dáme příklad. Kamarádství, rozhodnost a statečnost jsou našimi nejlepšími argumenty za připojení se a přímá hrozba existenci našich lidí je naším nejlepším argumentem pro boj. Čistě jen přežít v tomto politickém zmatku je samo o sobě úspěchem. Ale to nestačí. My nejsme podobní stranickým politikům, kteří jsou spokojeni s jakýmkoliv vlivem, který si vybojují, jen aby získali parlamentní křesla pro teď a byli vykrmováni tučnými sumami, které získali ze zdanění svého volebního stáda. My chceme totální moc. Ne pro sebe, ale protože volba je jednoduše takováto: Buď naše rasa - s pomocí svých opravdových reprezentantů - má totální kontrolu nad svou budoucností, nebo ji totálně ztratí. Jistěže bojujeme nerovnou bitvu, ale taky bojujeme zády ke zdi a nezbyla nám jiná cesta než jít vpřed, a to v nás vyvolává onu nezkroutnou agresi zvířete zahnaného do rohu. Árijec znova povstane a vezme si zpět svou právoplatnou pozici na zemi. Nebo zemře v boji za ní. Není nic mezi tím. Je pouze vznešené volání našich předků a slavná vize budoucnosti. Spolu, jako kamarádi ve zbrani, my - poslední z tradičních árijských gladiátorů a berserkerů, pozdějších bílých rytířů a křižáků, dědicové ozbrojených legií evropských nacionálně socialistických dobrovolníků se vrháme do poslední bitvy za naši rasu.